Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Konferans kararları
yolumuzu aydınlatıyor!

Karkerên hemû
welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 8, Sayı: 153-154
28 Mart 1981

LEEDS-LONDRA YÜRÜYÜŞÜ ANTİ-FAŞİST DAYANIŞMAYI GÜÇLENDİRDİ

Üstünde durduğu ekonomik tabanın güçsüzlüğü nedeniyle faşist cuntanın manevra alanı dardır. Öte yandan Avrupa kamuoyu krediden her türlü siyasal desteğe kadar cunta için önemli bir yer tutuyor. Bu nedenle, Avrupa kamuoyunun en sıradan tepkisi cuntada büyük telâşa yol açıyor. Evren Alman televizyonundan Türkiyeli işçilere yalvar-yakar oluyor. 12 Eylül'ü Avrupa'ya taşıma kampanyaları örgütleniyor. Bütün bunlar, faşist cuntayı Avrupa kamuoyunda sergilemenin Türkiye devrimine doğrudan bir katkı olduğunu gösteriyor.

Faşist cuntayı sergilemek amacıyla düzenlenen 120 millik Leeds-Londra yürüyüşü büyük başarıyla sonuçlandı. Türkiye'de Demokratik Hakları Savunma Komitesi'nin örgütlediği yürüyüş, 9 gün sürdü. Yürüyüş boyunca, çeşitli fabrikaların işçileri, sendikalar, Komünist Partisi ve İşçi Partisi içten bir dayanışma gösterdiler. Son gün Hyde Park'da yapılan mitingde İngiltere işçi hareketinin, Yunanlı demokratların, Portekiz'den Intersindikal'in ve Avrupa'daki Kürt öğrencilerin dayanışmaları dile getirildi. Yürüyüş ve miting büyük yankı uyandırdı, faşist cuntayı sergiledi ve anti-faşist dayanışmayı kat kat güçlendirdi.

Faşist diktatörlüğe karşı Avrupa kamuoyunda anti-faşist dayanışmanın yükseltilmesi büyük önem taşımaktadır. Avrupa kamuoyu krediden her türlü siyasal desteğe kadar çeşitli açılardan cunta için önemli bir yer tutuyor. Faşist cuntanın, ekonomik toplumsal bunalımı tersinden yumuşatmasını güçleştirmede Avrupa kamuoyu bir etkendir ve burjuvazinin çelişkilerinden yararlanmanın en önemli boyutlarındandır.

Faşist cunta da bu durumun bilincidedir. Bu nedenle, Avrupa kamuoyuna ters düştüğünü gördükçe telaşlanıyor ve açıklarını kapatma telaşıyla daha çok açık veriyor. İşkence "iddialarını" yalanlatmak için işkenceye hız veriyor! "Demokrasiye dönme" konusunda gülünç takvimler, hikayeler ortaya çıkmaya, iş komediye dönmeye başladı! Yurt dışındaki Türkiyelilerin devrimci, demokratik örgütlerine karşı "cezalandırma", "kongr-örgütler kurdurma" gibi tehditler savruluyor! Tüm bunlar faşist diktatörlüğü daha da açık düşürmeye, daha iyi sergilemeye materyal oluşturmaktan öteye gidemiyor.

Cuntanın "anarşi, terör" edebiyatı hızla iflas ediyor. Faşist diktatörlüğe karşı uluslararası tepkiler yoğunlaşıyor. Gerçek demokratlıktan uzak olan ama "demokrasi" sözünü ağızdan düşürmeyenler için bile, Avrupa kamuoyu önünde faşist cuntaya açıktan ve doğrudan arka çıkmak giderek güçleşmektedir. Bu yurt dışındaki Türkiyeli devrimcilerin, demokratların ve Avrupalı demokratların ortak çabasının bir sonucudur. Bu çabayı daha da genişletmek ve pekiştirmek zorunludur. Faşist cuntayı Avrupa kamuoyu önünde sergilemek, Türkiye devrimine doğrudan bir katkıdır.

(Haberleri 6. ve 7. sayfalarda)

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

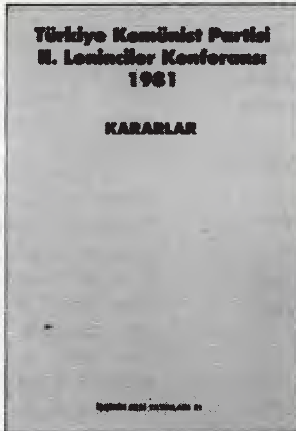
Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England

Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İÇİNDEKİLER

II. Konferans, Leninci parti örgütlerinin TKP'nin aktif çoğunluğunu kazandığını kanıtladı.

Partimizi faşist cunta kuyrukçuluğuna dek sürüklemeye çalışan menşevik yönetime karşı II. Konferans partinin gür sesini yükseltti. II. Konferans, ülkemizin içinde bulunduğu koşulları ve partimizin görevlerini aydınlığa kavuşturdu. Konferans kararları, faşist diktatörlüğü devrimle yıkma savaşımımıza ışık tutacaktır.

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI 21

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Yaşasın işçilerin birliği

Değerli Yoldaşlar,

"Faşist darbe sapla samanı ayıracaktır" başlıklı yazıda, oportünizmin Türkiye devrimci hareketine ne gibi zararlar verdiği çok açık biçimde konmuştu. Oportünistlerin faşist darbeden sonra da ihbarcılık yaptıkları çeşitli kereler kanıtlandı.

Lenin'in dediği gibi, oportünistler kendilerine Marksist derler ama bunların Marksizm kavramı akıl almaz bir bilgiçlik taslama niteliğindedir. Marksizmin devrimci diyalektiğini anlayamamışlardır. Marks'ın şu basit cümlesini kesinlikle anlayamamışlardır... Devrim zamanında olabilen en çok esneklik gerekmektedir. (Bakınız: Lenin, *Kültür ve Kültür İhtilali Üzerine*)

Oportünistler Marksizmi dilden düşürmezler ama onun devrimci özünü anlamadıkları için, esneklik adına ilkeleri kaldırırlar. Aynı yapıtta Lenin, esnekliği, koşullar değiştiğinde, önceki yol o anda uygun düşmez ve geçersiz olursa, amacımıza ulaşmak için başka bir yol seçme yeteneği diye tanımlıyor.Oportünistlerin esnekliği ise devrimci durum varken yok demek, faşist cuntaya faşist dememek gibi ortaya çıkıyor. Oportünistler bu yüzden ilelebet mülteci olacaklar. Onların mülteciliği ülke gerçeklerinden kopuk olmalarından kaynaklanıyor. Onlar ülke içinde olsalar da mülteciler!

İşçinin Sesi'ni daha çok gönderirseniz, sevineceğiz. Kürdistan üstüne getirilenler çok doğrudur. Ayrıca, burada da, bir fidan gibi büyüyen devrimci harekete engel oluşturanlar var. Oportünist düşüncelerini Leninci fikirlerin yerine koyup, emekçiler arasında zıplayınca birşeyler yaptıklarını sananlar var. Ama ergeç onların oportünist düşüncelerini işçiler önünde sergileyeceğiz. Onların gerçek niteliklerini açık etmeyi bir borç biliriz. Bu yolda bize ışık tutan *İşçinin Sesi*'ne devrimci duygu ve düşüncelerle selamlarımızı iletiriz.

R.M.
Kıbrıs

Kürdistan üzerinde yapılan baskılar

Yoldaşlar,

Önce sizleri dostça selamlarım. Kürdistan üstüne yapılan baskıları birkaç örnek yazıp gönderiyorum. Bu yazıyı okuyan tüm yoldaşlar inanıyorum ki, bizlere hak vereceklerdir.

Geçtiğimiz aylarda Kürdistan'da, haftalarca süren çatışmalar oldu. Bundan hiç kimsenin haberi olmadı. Ne radyoda ne gazetelerde yayınlanmadı.

Kürdistan'da, iki gün iki gece Mardin'in Kızıltepe ilçesinde çatışma sürdü. Mardin'deki askerler başa çıkamadı, Diyarbakır'dan sayılmayacak kadar asker geldi. Askerler vuruldu, öldü, yaralandı. Faşist komandolar helikopterlerle boyuna, kimseye haber etmeden gözyaşartıcı bomba kullandılar, yine de çatışanları teslim alamadılar. Tek söz vardı ağızlarında: "Faşist komandolara teslim olmayacağız. Canımız halkımıza feda olsun. Biz buraya kadar geldik. Bundan sonra bizim yerimize devam edecek yoldaşlara selam olsun."

Kürdistanlı gençler bunları söylüyorlardı. Onbeş dakika sonra kol halinde sararak, sekiz militanımızı vurdular. Köyleri yediden yetmişe topladılar. Köy halkına işkence yaptılar, öldürdüler.

Bir ihtiyarın kafasına kabza vurarak öldürdüler. İnanılmaz işkenceler sürüyor.

Yoldaşlar,

Derginize Kürdistan'da patlayan olayların kısa bir özetini aktardım. Sizlere dostça selamlar. Başarılar dilerim.

Kahrolsun faşizm!

Yaşasın Türk ve Kürt halkının ortak savaşımı!

Z.K.
Kürdistan

Faşist cunta Polonya'daki grevlere alkış tutuyor

Değerli yoldaşlar,

Vergi yasası kamuoyunda şok etkisi yaptı. Sözümona asgari ücretin vergi dışı bırakılması, işçilerin yükünü hiç de hafifletmiyor. Net 1000-2000TL arasında olacak artış %100'ü geçen enflasyon karşısında

gülünç kalıyor. Ücretlerin dondurulması anlamına gelen %70 zamlar, sendikaların işlevinin hiçe indirilmesinde "ileri" bir adım.

Oniki Eylül'den sonra fabrikalarda üretimin artmaya başlaması bir rastlantı değil. Asker süngüsüyle, zora dayanan sömürünün ekonomi dilindeki kibar anlamı. Türkiye'de sendikal haklar askıya alınırken, Polonya'daki özgür sendikaların en sadık destekleyicilerinden biri de faşist cunta! Türkiye'de işçi liderleri tutuklanıp, işkenceden geçirilirken Lech Walesa uluslararası kahraman! Türkiye'de olağanüstü hal yasaları, DGM'ler yürürlüğe girerken, toplantı ve gösteriler yasaklanırken Polonya'daki işçilerin ve özel çiftlik sahiplerinin grevlerine alkış tutuluyor. Paradoksal gibi görünen bu karşılaştırmalar faşist demagojinin çirkin yüzünü daha da açığa çıkarıyor. Burjuva basını faşist demagojinin yığınlara ulaşmasında en somut araç. Böyle bir anda *İşçinin Sesi* yayınlarının can alıcı önemi iyice ortaya çıkıyor. Karşıdevrimci propagandanın önü ancak, *İşçinin Sesi* ışığında devrimci propaganda ile kesilir. Yalnız elimizdeki gazeteler yetmiyor. Merkez organımıza duyulan ilgi, elimizdeki sayının çok üzerindedir. Bu boşluğun doldurulması devrimci güçlerin toparlanmasında dev bir adım olacaktır.

Devrimci selâmlar.

F.E.
İzmir

Kahrolsun Türk ve Rum faşistleri

İşçinin Sesi'ne,

Devrimci duygu ve düşüncelerle selâmlarımı iletir, bundan sonraki çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Daha önce göndermiş olduğum adresimden ayrılmak zorunda kaldım, fakat yine de sizlerle olan ilişkilerimizin devamını dilerim.

Sizlere bizim çıkarmakta olduğumuz gazeteyi gönderiyorum, beğeneceğinizi umarım.

Emperyalizmin yıllarca Rum ve Türk halkları arasında ördüğü şovenist suni duvar, Kıbrıs'ı ikiye böldü. Rum ve Türk halklarını birbirine düşürdü. Emperyalizmin daha kolay at koşturmasına, işçilerin ve emekçilerin daha kolay sömürülebilmelerini sağlamak için Rum ve Türk halkları birbirine düşman edilmişlerdir.

Kahrolsun Rum ve Türk faşistleri!

K.M.
Kıbrıs

Gazeteyi başkalarının da okumasını sağlayacağım

Değerli *İşçinin Sesi*,

Gazetenizin 145-146. sayısını okudum. Bundan sonra olanaklı olduğu ölçüde sürekli okumaya ve elimden geldiği oranda başkalarının da okumalarını sağlamaya çalışacağım.

Sözünü ettiğim sayıda bazı siyasetlerin ortam üzerine görüşlerini aktarmışsınız. Ancak yaptığınız listede TKEP ve TİP'e yer vermemişsiniz. TİP'i öteden beri biliyoruz, ama TKEP'nin mevcut durumla ilgili görüşlerini öğrenmek istiyorum. Bu konuda beni aydınlatırsanız çok memnun olacağım. TKEP'nin programını okudum. Acaba sizin bu programla ilgili görüşleriniz nedir? Bize ışık tutacak şekilde kısa bir değerlendirme yaparsanız yararlı olacağı kanısındayım. Devrimci çalışmalarınızda başarılar dilerim.

B.A.
Hamburg

Yayınlarınızı sürekli izlemek istiyorum

İşçinin Sesi'ne,

Şu anda sömürge olan ülkemden binlerce kilometre uzakta bulunmaktayım. Bazı nedenlerden dolayı Almanya'ya gelip iltica talebinde bulundum.

İşçinin Sesi gazete ve yayınlarını elime geçtikçe izliyorum. Fakat ben yayınlarınızı böyle kopuk değil de, devamlı izlemek istiyorum. Şayet bu olanağı bana tanırsanız çok memnun olurum. Uğraşlarınızda başarılar dilerim.

P.B
Frankfurt

8 Mart Kadınlar Günü kutlu olsun

Kadın yığınların aktif katılımı olmadan devrim başarıya ulaşamaz. Her devrim deneyimi bu gerçeği doğrulamıştır. Türkiye'de geçirdiğimiz uzun ve yoğun devrim savaşımı da bunu kanıtladı.

Türkiye'de devrimci durum olgunlaştıkça, bir yandan kadınların devrim savaşımına katılımı nesnel koşulların itmesiyle kendiliğinden arttı, öte yandan ise bu katılımı daha yığınsallaştırmak önemli bir görev olarak önümüze çıktı.

Bu görev tamamlanmadan faşist diktatörlük geldi. Ancak faşist diktatörlük, tüm halk yığınları için olduğu gibi, kadın emekçiler için de öğretici bir deney oluyor. Faşist diktatörlük rüzgar esiyor, fırtına biçecektir. Tanklarla gelen devrimle gidecektir ve bu devrimde kadın yığınlar da onurlu yerlerini alacaktır!

8 Mart tüm dünya işçi emekçi kadınlarına kutlu olsun!

Kemalciliğe-Atatürkçülüğe karşı yoğun ideolojik savaş verilmeden yürütülecek "cuntaya karşı savaşım", reformist bir savaşım olmaktan öteye geçemez. Menşevikler Kemalizmi aklayan propagandalarıyla, siyasal anlamda, cuntaya karşı burjuva muhalefeti içinde ve anti-faşist halk güçlerinin dışında yer alıyorlar. Bu burjuva muhalefeti cuntayı eleştiriyor görünümüyle özünde faşizmin "sol" bağlaşığı işlevini görüyor.

Oportünizm Kemalizm propagandasıyla cuntaya yardım diy r

Tahsin Mert

Faşist cuntaya "faşist değildir" diyerek işe başlayan oportünistler, bugün Kemalizm propagandasıyla, ulusculuklarını bir üst düzeye sıçrattılar. Burjuvazinin "ulusal değer yargıları"nı, "ulusal ideolojisi"ni onlardan daha şiddetli savunarak, ne yaman (!) komünist olduklarını işçi sınıfına gösteriyorlar. Daha düne kadar İstiklâl Marşı'na söz söyletmeyenlerin, Kemalizm konusunda da aynı telden çalmaları şaşırtıcı değildir.

Üniformalı finans-kapitalin Kemalizmi bayraklaştırdığı bu faşist dönem komünistler açısından Kemalizm bayrağının burjuva sancaklarından indirildiği, yerlerde ezildiği bir dönem olmalıdır. Bu *tarihsel fırsatı* Leninciler değerlendiriyorlar. Burjuva Kemal'in ve onun ideolojisi Kemalizmin gerçek yüzünü halkımıza gösteriyorlar. Oportünistler ise, burjuva kuyrukçuluğu alışkanlığı ile "cuntanın sahte Atatürkçülüğü"ne kızıp onu "gerçek Atatürkçülük" yolunda ilerletmeye çaba harcıyorlar.

Menşeviklerin Kemalizm kuyrukçuluğu eskidir

Menşevikler, faşist cuntadan önce de "Atatürk" hayranı idiler. Yalnızca, faşist cunta Kemalizm diye ortaya çıkınca, bizimkiler de Kemalizmi cuntaya kaptırmamaya karar verdiler.

Bundan ta ondört yıl önce İ. Bilen, burjuva Kemal'in düşüncelerinin önünde saygıyla eğiliyordu.

"... Gerici egemen çevreler, AP ve hükümeti, karşıt güçlerin örgütlerin dağınıklığından yararlanmak taktiğini başa almıştır. Bu güçlerin ve örgütlerin tek cephe olmalarını engellemeye, onları birbirine düşürmeye, bu güçleri, karşıt partileri ve örgütleri parçalamaya, onları içerden yıkmaya hız vermiştir. Bu parçalama, ayır, buyur taktiğini anti-komünist, anti-Soyvet propaganda ile karışık yürütüyor. Bu anti-komünist kampanyayı, AP yöneticileri, demokrasi, barış ve ulusal bağımsızlık düşmanları, *Atatürk'e karşı*, onun savunduğu *ileri ilkelere* karşı, onun *anti-emperyalist, anti-feodal* yönüne karşı saldırılarla yan yana yürütüyorlar. *Atatürk'ün ilerici gençliğe öğütlerini* yayanlara karşı Bornova savcılığının soruşturma, kovuşturma açması, aslında *gericilerin Atatürk'ü* yargılamak, onu mahkum etmek cabalarından başka birşey değildir." (*Günümüzde TKP*, 1967, s.25)

Daha o zamandan Bilen'in bu konuda mantığı aynıymış. Burjuvazi Bilen'in dediğinin tam tersine Atatürk'ün yolundan yürüyor. O yoldan bugünlere varıldı. "İlerici gençliğe öğütlere" gelince, ilericilik kavramı Bilen'in kafasında Türklüğe eşit olsa gerek: "Ey Türk Gençliği! Birinci vazifen Türk istiklâlini ve *Türk Cumhuriyetini ilelebet muhafaza* ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbâlinin yegâne temeli budur.

"Ey Türk istikbâlinin evladı! İşte bu ahval ve şerait içinde dahî, vazifen Türk istiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki *asil kanda* mevcuttur." (*Nutuk*, K. Atatürk, c. 2)

Burjuva Kemal, gençliğin kapitalizmi sonsuza dek savunmasını istiyor. Sürekli Türk diye vurgulayarak, bunu damardaki "asil" kana kadar uzatarak özlü bir Türk şövenisti olduğunu da gösteriyor. Oportünistler Kemal'in öğütlerini tutuyorlar, gençleri de bu yönde zehirliyorlar.

Cunta, liberaller ve oportünistler Kemalizm temelinde anlaşıyorlar!

Cunta faşist yapısı gereği, şovenist ideoloji olarak Kemalist ideolojiyi kullanıyor.

Halkımızın değer yargılarını şövenizm yönünde etkilemeye çalışıyor. Komünizm düşmanı Atatürk'ün, Bursa nutkunda söylediği "komünizm görüldüğü yerde ezilecektir" sözlerini Evren sistemli biçimde propaganda ediyor. Cuntanın tüm bu davranışları anlaşılır bir durumdur. Faşist cunta böyle yapar.

Liberaller de sürekli Kemalizm'den konuşuyorlar. Kemalizm temelinde, cuntayla aile kavgasına giriyorlar, çekişiyorlar. Bu da doğaldır. Ama ya bizim menşevikler? Cuntayı Atatürkçülük maskesi takmakla suçlayıp, kendilerinin gerçek Atatürkçü olduklarını kanıtlamak için çabalıyorlar.

Atılım Ekim 1980 sayısında "ABD güdümlü cuntanın 'Kemalizm' maskesi ardında *bağımsızlıkçı, gerçekten yurtsever görüşleri kirletmeye ne hakkı var? MSP yanlısı 'Milli Gazete'* daha yarı askersel zorbalık rejimi döneminde pek güzel belirtmişti: 'İstiklâl savaşımızda Amerikan mandası isteyen zihniyet bugün yine karşımızda'. Gerçekten bu cuntanın sözümona 'laikliği', sözümona 'modern' Türkiye'yi savunur görünüp gerçekte ABD'ye hizmet etmesi *'Kemalist bir geleneğin' mirası değil,* ancak olsa olsa, *Atatürk düşmanı,* 'Amerikan mandacılarının' mirası olabilir" diyor.

Oportünistlere göre cunta Kemalizmi kirletiyor. Oysa Kemalizm "tertemizdir". Kemalizm "bağımsızlıkçı"dır. Kemalizm "yurtseverlik"tir. MSP yanlısı *Milli Gazete* bile (!) *Atılım*'la aynı düşünüyormuş! Yalnızca bu paragraf, menşeviklerin komünist kopyesi olmaya bile hak kazanmadıklarını gösteriyor.

Bir adım daha ileri

Oportünistler Kemalizm propagandası yapmakla kalmıyorlar. Acaba Evren'i gerçek Atatürkçülük (!) yoluna sokabilir miyiz umudunu da taşıyorlar.

7 Ocak 1981'de "Bizim Radyo"dan "Evren'in Atatürk'ü yorumlaması ve günün gerçekleri" adlı bir yorum yayınlandı. Bu yorumda oportünistler konumuzla ilgili olarak şunları diyorlar: "Evren, Atatürk'ün 100. yıldönümünde bir konuşma yaptı. Evren bu konuşmasında Kemalizmi kendi görüşleri doğrultusunda yorumladı. Şüphesiz bu yorumlamanın *olumlu yönleri vardır.* Tabii Evren, Kemal'in *inkilapçı* olduğunu, sömürgeciliğe, emperyalizme karşı verilen savaşların liderlerinden olduğunu vurguluyor...

"... Komünistler *Atatürk'ü ulusal kurtuluş savaşının bir önderi* olarak gördüler. *Onun önderliğinde* verilen ulusal kurtuluş savaşı sonucunda emperyalistler topraklarımızdan sökülüp atılmıştır. Türkiye Cumhuriyeti kurulmuştur ve ulusal kurtuluş savaşında bize tek yardım elini uzatan Sovyetler Birliği ile Türkiye Cumhuriyeti arasında temellerini, Atatürk ve Lenin'in attığı dostluk ilişkileri kurulmuştur. Evren, Atatürk'ü yorumlarken ve o dönemi belirtirken bu dostluklardan *hiç sözetmemiştir.* Oysa ki bu dostluk güçlü Türkiye Cumhuriyeti'nin ekonomik açıdan emperyalizmden bağımsız olabilmesinin temelini oluşturmuştur.

"... Demek ki NATO üyeliği ne barışla ve ne de ulusal çıkarlarla asla bağdaşmıyor. Evren bunlardan söz etmiyor. Oysa, *Atatürk'ün izlediği anti-emperyalist barışçıl politika tüm gerçekleri görmeyi, bu gerçekleri dile getirmeyi ve bu gerçeklerin gerektirdiği adımları atmayı zorunlu kılıyor."*

Bu yorumla menşevikler bir adım daha ileri giderek Kemalizm propagandası yanısıra cuntaya "adım" attırmaya çalışıyorlar. Cuntaya, "madem ki Atatürkçü geçiniyorsun, sömürgeciliğe, emperyalizme karşı ol, NATO'dan çık" diyorlar. Oportünistler CHP'ye de aynı mantıkla yanaşıyorlardı. Şimdi CHP'yle birlikte, cuntaya ileri adım attırmaya çalışıyorlar.

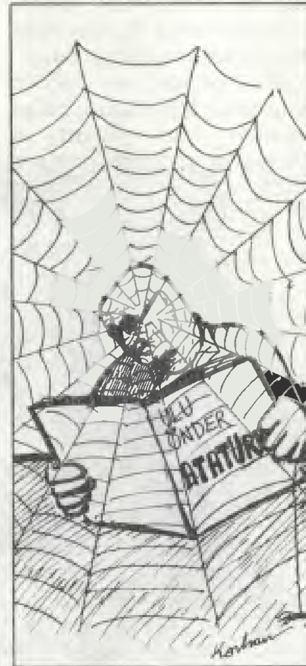
Komünistler Kemalizme karşı ideolojik savaşı yükseltiyorlar

TKP yönetiminin kendi yazdığı Tüzük'de, parti üyesinin ödevleri başlığı altında "partiyi burjuva ideolojilerine karşı savunmak" (s.8) sözü geçiyor. Oysa bugün menşevikler TKP deyince, "K" harfi özde komünizmi değil Kemalizm'i simgeliyor. Menşevikler partiyi burjuva ideolojisine karşı değil, burjuva ideolojisini partiye karşı savunuyorlar. Böylece hem yazdıkları tüzük, hem kurdukları çiftlikçi yönetim, hem de parti üyelikleri meşruluğunu yitirdi!

Komünistler, ülkedeki faşist diktatörlüğü devrimle yıkmak için, çeşitli kollardan halkımızın beynine işlenen Kemalizme karşı ideolojik savaşı yükseltiyorlar. Türkiye Komünist Partisi II. Leninciler Konferansı bunu yalnızca karar altına almadı, aynı zamanda yaşama geçirdi. Konferans kararlarında şöyle deniyor:

"Faşist iktidar, halka, emekçi yığınlara karşı ideolojik alanda Atatürkçülüğe sarılmıştır. Hükümette, ya da muhalefette her türlü uygulaması ile 12 Eylül faşist darbesinin yolunu temizleyen sosyal-demokrasi her zaman Atatürkçülüğü kendine bayrak edinmiştir. İşçi sınıfını oportünizmle zehirleyen menşevikler 'sol' Kemalcileri, 'gerçek' Atatürkçüleri 'cephe'ye çağırarak, Kemalciliğin anti-emperyalist olduğunu, cuntanın bunu çarpıttığını söyleyerek 'savaşıyorlar'. Üçünün de ortak böleni Atatürkçülüktür.

"Kemalciliğe-Atatürkçülüğe karşı yoğun ideolojik savaş verilmeden yürütülecek

'cuntaya karşı savaşım', reformist bir savaşım olmaktan öteye geçemez.

"Bugün faşist cuntaya karşı tutarlı bir ideolojik savaş örgütlemek gerekiyor. Bu savaşın doğru yürütülmesi, vurulacak ana hedefi şaşırmamak, fakat hem oportünizme, hem sosyal-demokrasiye karşı, can alıcı önem taşıyan ideolojik savaşı da bir an olsun boşlamamak anlamına gelecektir. İşte bugün burjuva ideolojisine karşı savaş, Kemalciliğe-Atatürkçülüğe karşı savaş olarak böyle bir önem kazanmıştır.

"...Bugün Kemalcilik Türk burjuvazisinin emperyalistleşme aşamasının ideolojisi olarak yeni bir ivme kazanıyor. Faşist cunta, liberallerin ve oportünistlerin katkılarıyla Kemalciliğe kazandırılan popülariteden yararlanarak, hem yığınlar üzerinde faşizmin ideolojik etkinliğini artırmaya, hem de bölgemizde Sovyetler Birliği'ne ve Arap halklarına karşı ciddi bir tehlike oluşturan yayılmacı bir Türkiye dikmeye çalışmaktadır.

"Atatürkçülük, tüm bu uygulamaları, özünde varolan ve faşizmin rahatça üreyebileceği özellikleri nedeniyle kolayca kapsayabilmektedir. Atatürkçülük, tarihsel gelişimi içinde faşist bir ideoloji olarak ortaya çıkmadı. Ama, 'sınıfsız-imtiyazsız kaynaşmış toplum', 'tek parti-tek şef', 'merkezi-güçlü devlet' gibi temel önermeleriyle, bugün emperyalistleşmekte olan finans-kapitalin istemlerine güzelce uymaktadır... Korporatif toplumu, monolitik devlet yapısını oluşturmaya koyulan faşist cuntanın sınıflararası barışı, güçlü devlet anlayışını, toplumda özveriyi ve bürokratik disiplini Atatürkçülük'le bağlaması boşuna değildir.

"Bütün bu gerçekleri gözönünde bulunduran Konferansımız, Atatürk yılı gibi kampanyalarla yurt içinde ve UNESCO aracılığıyla da yurt dışında popülerize edilmeye çalışılan ve faşist cuntaya ideolojik temel oluşturan Atatürkçülüğe karşı ideolojik savaşın hem yurt içinde, hem de yurt dışında yükseltilmesini acil bir görev saymaktadır."

Leeds-Londra Yürüyüşü

Yürüyüş kolu 7 Mart Cumartesi günü saat 13.00'de Kuzey İngiltere'nin en büyük endüstri merkezi olan Leeds'den yola çıktı. Yürüyüşçüleri Leeds şehir konseyi üyesi Bernard Atha bir konuşma ile uğurladı. Yürüyüş kolu bildiri ve yayın dağıtarak, bağış toplayarak, belgilerini söyleyerek şehirden ayrıldı.

Maden işçilerinin dayanışması

Aynı günün akşamı Wakefield'a varıldı. İngiltere İşçi Partisi üyeleri yürüyüşçüleri evlerinde ağırladılar. Bundan sonra topluca İşçi Partisi lokaline gidildi. Lokali S. Erek'in tablolarından oluşan bir sergi süslüyordu. Bir duvarı komitenin flaması kaplamıştı. Salon doluydu. Toplantıda şehir konseyi temsilcisi Dave Hinchcliffe ve Maden İşçileri Yorkshire Bölge temsilcisi Ken Capstick ve TDHSK sözcüsü konuşma yaptılar. Komiteye bölge maden işçileri ve Massey-Ferguson işçileri adına toplu bağışlar yapıldı. Bundan sonra yürüyüşçüler folklor gecesine konuk edildiler. Gecenin sonunda işçi ve emekçi aileleri yürüyüşçüleri ağırlamak üzere evlerine götürdüler.

8 Mart günü de yürüyüşün rotası bölgedeki maden işçilerinin yerleşim merkezlerinden geçiyordu. Öğleyin, maden işçileri yürüyüş kolunu lokallerine davet ettiler. Komite'ye toplu bağışta bulundular. 8 Mart günü yağmura ve sert rüzgâra rağmen, yürüyüşün flamasını kadın yoldaşlar taşıdılar.

Tüm işçi hareketi yürüyüşe destek verdi

9 Mart akşamı yürüyüş kolu Sheffield'e vardı. Sheffield' deki akşam yemeği, Britanya Komünist Partisi üyeleri tarafından Sheffield Üniversitesi öğrenci birliği binasında örgütlenmişti. Yemekten sonra Birleşik Mühendislik İşçileri Sendikası (AUEW) binasında düzenlenen toplantıya gidildi. BKP bölge sekreteri Gordon Ashberry, İşçi Partisi bölge sekreteri Mick Elliott ve TDHSK temsilcilerinin yaptığı konuşmalardan sonra, o hafta sonu Sheffield'de örgütlenen Nükleer Silahsızlanma gösterisine bir mesaj yollanması kararlaştırıldı. Toplantıdan sonra yürüyüşe katılanlar ekipler halinde üniversite yurtlarını dolaşarak yayın sattılar, bildiri dağıttılar, bağış topladılar ve öğrencilere Türkiye'deki gelişmeleri anlattılar.

Sabah yemek alışverişi, kooperatif hareketinin yürüyüşe yapmış olduğu bağış karşılığı yapıldı.

Yürüyüş kolu 10 Mart günü fabrikaların paydos saatinde Manchester şehrine girdi. Yürüyüşün en kalabalık toplantılarından biri o gece Manchester'de Hulme İşçi Klübü'nde yapıldı. Toplantıda sendikalar konfederasyonu (TUC) kuzey-batı bölge sekreteri Eric Hughes ve BKP bölge sekreteri birer konuşma yaptılar. Konukların soruları yanıtlandı. Toplantıda, Türkiye Büyükelçiliği'ne verilmek üzere bir protesto mektubu onaylandı. Bundan sonra yine ekipler İngiltere'nin en büyük üniversitelerinden bazılarının bulunduğu Manchester'deki öğrenci yurtlarını dolaştılar.

12 Mart toplantısı

11 Mart günü yürüyüş kolu Stoke şehrine girerken, yürüyüşe Stoke sendikalar konseyi sekreteri katıldı. Yürüyüşçülerden bir heyeti o gün yapılmakta olan sendikalar konseyi genel kuruluna davet etti. Kalanlar Ulaşım ve Genel İş Sendikası (TGWU) binasında ağırlandılar. Sendika şube sekreteri Bill Young bir konuşma ile hoşgeldiniz dedi ve sendikasının, Türkiye'deki antifaşist savaşla dayanışmasını iletti.

İngiltere'nin en büyük ikinci şehri ve endüstri merkezi Birmingham'a 12 Mart günü öğle saatlerinde varıldı. Yemek molası Aston Üniversitesi öğrenci birliğinde verildi. Öğleden sonra şehrin merkezinden geçilerek Komünist Partisi lokaline gidildi. Akşam yemeği lokalde yendikten sonra, gece Birmingham Üniversitesi öğrenci birliğinde 12

Mart yıldönümü üzerine bir toplantı yapıldı.

Yürüyüş, 13 Mart günü otomobil endüstrisinin merkezi Coventry'ye uğradıktan sonra Londra'nın merkezine kadar sürecekti. Ne var ki, İngiltere hükümetinin 4 Mart gününden başlayarak, Londra içinde yapılacak tüm yürüyüşleri 1 ay süreyle yasaklamış olması nedeniyle yürüyüş, 14 Mart günü öğleyin Luton şehri belediye binası önünde yapılan açık hava toplantısı ile sona erdi. Londra içinde yürüyüş olmadı ama 15 Mart Pazar günü Hyde Park'da yığınsal bir miting düzenlendi. Mitingde ilk olarak Sinema ve Televizyon Teknisyenleri Sendikası Genel Sekreteri, Sendikalar Konseyi uluslararası komite üyesi Alan Sapper konuştu. Sapper, Türkiye işçi sınıfına yöneltilen saldırılardan, tutuklamalar ve işkencelerden söz ettikten sonra bir delegasyonun Türkiye'ye gitmesi ve tutuklularla görüştürülmesi gerektiğini belirtti. Sapper, Sendikalar Konseyi ve tüm sendikal hareketin hızla artan ölçüde TDHSK'yı desteklediğini söyledi ve şöyle dedi: "Omuz omuza, birlik içinde olursak, Türkiye'deki faşist cunta yenilecek ve halk özgür olacaktır."

Alan Sapper'dan sonra, Avrupa parlamentosu üyesi, İngiltere işçi hareketinin önde gelen bir temsilcisi olan Alfred Lomas konuştu. Lomas, geniş bir kesim adına konuştuğunu ve faşist cuntanın yaptıklarına karşı tepkinin hızla genişlediğini belirtti. Türkiye'ye bir delegasyon gönderilmesi gerektiğini ama tam hareket özgürlüğü ve siyasal tutuklularla görüşme olanağı olmasının zorunluluğunu dile getirdi. Lomas, İnsan Hakları Beyannamesi'nden maddeler okudu ve bunların Türkiye'de ayaklar altına alındığını söyledi. Lomas, "Türkiye halkı faşist cuntayı tarihin çöplüğüne gönderecektir. Bunu hızlandırmak için dünya ilerici kamuoyuna da büyük görev düşüyor" diyerek sözlerini bitirdi.

Yunanlı demokratların dayanışması

Bundan sonra Yunanistan İç Savaşı kumandanlarından General Sarafis'in eşi, Marion Sarafis konuştu. Yunanistan ve Türkiye halkları arasındaki dayanışmanın bir göstergesi olarak, konuşmacı coşkuyla karşılandı. Bayan Sarafis, halkların kardeşliğinden, Yunanistan demokratlarının Türkiye'deki anti-faşist savaşa verdikleri destekten, Atina'da yine ünlü bir demokrat olan Bayan Fleming'in Türkiye'deki faşist cuntaya karşı çalışmalarından söz etti. Bayan Sarafis, Kıbrıslı kadınlardan gelen bir mesajı da okuyarak, dayanışmanın Kıbrıs halkını da kapsadığını vurguladı.

"Faşist cunta yenilecektir"

Bayan Sarafis'ten sonra TDHSK sekreteri Jim Moody konuştu. Baştan sona yürüyüşe katılmış olan Moody yoldaş, yürüyüşün bittiğine üzüldüğünü belirterek söze başladı. Yürüyüşün hem yürüyenler için önemli bir deney, hem de anti-faşist dayanışmaya büyük güç katan bir olay olduğunu söyledi. Jim Moody, faşist cuntanın, halk devriminden korkarak geldiğini ve yalnızca Türkiye işçi sınıfının, halkının değil, tüm işçilerin, halkların düşmanı olduğunu vurguladı. Faşist cuntanın yıkılması ve bir daha geri gelmemesinin güvence altına alınması için savaşım verildiğini belirtti.

Jim Moody'den sonra, Avrupa Kürt Öğrenciler Derneği adına bir konuşma yapıldı. Konuşmacı, faşist cuntaya karşı Türk-Kürt halklarının ortak savaşının gerekliliğinden söz ederek, "faşist cunta yenilecektir" diye sözlerini bitirdi.

Bu arada mitingde bulunan Portekiz Intersindikal'in Britanya temsilcisi de, "Portekiz işçi sınıfının faşist cuntaya karşı savaşta, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle dayanışması"nı dile getirdi.

Yürüyüş ve miting büyük yankı uyandırdı. Amacına üstün başarıyla ulaştı. Ancak faşist cuntayı sergilemek ve ona Avrupa'da nefes alacak yer bırakmamak görevi daha nice eylemler, çalışmalar gerektiriyor.

Marion Sarafis, Alfred Lomas ve Alan Sapper yürüyüş sonunda düzenlenen mitingde birer konuşma yaptılar.

Oportünizmi y nec ğiz

Serdar Dinçer

İşçinin Sesi'ne ilk yazıyorum ve kısa özeleştirimle başlamak istiyorum. Ben de, birçok yoldaş gibi uzunca bir arayış dönemi geçirdim. Uluslararası komünist harekete, bolşevizme derin saygı, yürekten inançla, TKP'de sezdiğimiz ve saptamaya çalıştığımız eksik, hata, yanlışlar nasıl olsa zamanla düzelebilir, TKP devrimci parti-öncü niteliğe kavuşur beklentisi içinde, elimden geldiği kadarıyla oportünizmin değirmenine su taşıdım. Oportünizme karşı savaş verilmeden TKP'nin devrimci raya geçemeyeceğine, Türkiye devrimini başaramayacağı gerçeğine *İşçinin Sesi* yayınlarını inceledikten sonra inandım. *İşçinin Sesi*'nin getirdiği ve kafamdaki soruları eski yol arkadaşlarıma yönelttiğimde, kısa bir süre sonra, yaklaşık 10 ay önce gereken yanıt verildi. O sırada *İşçinin Sesi* taraftarlarına verildiği gibi. Nasıl mı oldu? Bir akşamüstü, bir gurup insan yolumu kesti ve sorgulamaya başladı.

Soru: Senin adın... değil mi? Biz seni tanıyoruz. İşyerini ve evini de biliyoruz. Şurası... değil mi? Sen *İşçinin Sesi*'ni okuyormuşsun.

Yanıt: Evet. Tarif ettiğiniz kişiyim. *İşçinin Sesi*'ni elime geçtikçe okuyorum. Okumak en doğal hakkımdır. Her yayını okurum. *Atılım*'ı da, *Savaş Yolu*'nu, *Çağ*'ı da, hatta bulsam Türkeş'in *9 Işık*'ını, Hitler'in *Kavgam*'ını da.

Soru: *İşçinin Sesi*'nin görüşlerine katılıyor musun?

Yanıt: O sizi ilgilendirmez, kendi bileceğim iştir. (Çember giderek büyüyor).

Soru: Sen *İşçinin Sesi*'ni örgütlüyormuşsun?

Yanıt: Böyle bir görevim olsa onur duyardım.

Soru: Biz "savaşıyoruz", siz okuyup yazıyorsunuz. Öyle değil mi?

Yanıt: Her tür gericiliğe karşı savaş güzeldir kardeşim.

Soru: Hainler kardeş olamaz, kardeş deme. Hem sana bu son ihtarımız, *İşçinin Sesi*'ni izlemeye devam edersen kendini yok bil.

Yanıt: Elinizden geleni ardınıza koymayın!

Olayı eski yol arkadaşlarımın değerlendirmelerine sundum. Bu kimselerin önüme niçin çıkarılmış olduklarını, bu yöntemle ne kazanacaklarını sordum. Bunun çok çirkin bir yöntem olduğunu, kimseye yarar getirmeyeceğini, kimseye tekrar edilmemesini ilettim. Yanıt olarak mahçup bir dille "Vallahi biz göndermedik, bizim böylesine bir uygulamayı tasvip edebileceğimizi nasıl düşünürsün. Hatta biz böyle bir halt işlememelerini istemiştik, uyarmıştık. Bizden bilme" dediler. Bu sözlerden olaydan önceden haberli oldukları anlaşılıyor. O kimseleri "uyardıkları" halde etkili olamamışlar! O halde izledikleri siyasal harekette bir de başıbozukluk söz konusudur. Siyasal hareketlerini bu yönden de biran önce tanımalarını dilerim. Bana sorarsanız yapılan bu çirkin uygulamaların baş kaynağını oportünist yayın organlarının hedef göstermesine bağlıyorum. Benzeri uygulamalar fiziksel saldırı da katılarak sürdürüldü.

Yazık oldu oportünist saflarda geçen zamana, yazık oldu verdiğimiz katkıya diyerek, günah çıkartmayı amaçlıyorum. Tarih ve yaşam her birey için ders almak açısından olanaklar sağlıyor. Bu ders alma sürecinde olan, oportünizmi yaşayan, devrim için savaşmak isteyen çok yoldaş var. O dönemin, sağlıksız, ideolojik açıdan kof, çürük halen süren yapısı et ve kemiklerde duyuldukça, oportünizmin ideolojik yüzünü açığa çıkartmanın, devrim için savaşımın daha anlamlı, önemli ve zorunlu olduğu anlaşılıyor. Bu nedenle, geçen zamana yazık oldu, geç uyandım, geç kaldım da diyemiyorum. Leninizmle, *İşçinin Sesi* ile birlikte yürümek, büyük mutlu luk yeniden doğarcasına.

Tam, *İşçinin Sesi*'ne yazdığım ilk kısa yazıyı burada noktalamayı düşünürken, *TKP'nin Sesi* radyosunu dinliyorum. Amerika yeni keşfediliyorcasına bağıran bir sesi, not alabildiğim kadarıyla aktarmadan edemeyeceğim. "Cunta, 21 MHP'liyi serbest bıraktı. Bu arada taraf tutmuyorcasına Halk Evleri genel başkanı Ahmet Yıldız'ı da serbest bıraktı. Ancak cuntanın niteliği giderek belli oluyor" ve arkasından yüksek sesle verilen bir belgide "*Cuntanın maskesini düşürelim*" diyor. Oysa *İşçinin Sesi* aylar önce devrimci durumun yol açabileceği sonuçları açıklamış ve cuntanın niteliğini daha ilk günlerde net olarak belirlemişti. Cunta faşisttir, demişti. Bu doğru saptama, devrimci bilinç ve uyanıklığın verdiği önceden görme, *İşçinin Sesi* taraftarlarına önlerindeki görevlerinde açıklık getirdi, Leninist yolda olduklarının göstergesi oldu. Ancak bu bizleri gereksiz böbürlenmeye, ölçüsüz gururlanmaya itmez, burnumuzu Kaf Dağı'na çekmez. Şimdi biz devrimci durumu geçmişte inkâr eden, cuntanın faşist yüzünü bugün de görmemezlikten gelen "Cuntanın maskesini düşürelim" diyenlerden, utangaçlığı, eveleme-gevelemeyi bırakıp baklayı ağızlarından çıkarmalarını isteyelim.

Cunta da, maskesi de, yapılan uygulamalar da tümüyle faşisttir. Ülkemizdeki faşist yönetime isim koymakta açık davranmayan oportünistler! Şaşkın ve basit demagojilerle zaman geçiriyorsunuz, hedef şaşırtıyor ve faşist cuntanın giderek soluk almasına, devrimci güçleri ezmesine, bazı kardeş komünist partilerin yanıltılmasına neden oluyorsunuz. Devrimci niyetler taşıyan kararsız birey ve guruplara sesleniyoruz. Ya Marksizm-Leninizmin yüce yolunda olmak, ya da oportünizmin batağına saplanmak. Devrimcilere düşen görev susmak değil gerçekleri söylemektir. Leninizmin yolunda olmaktır. Yeni duruma uygun örgütler kurmak, yığınlara bilinç ve güven vermek, faşist yönetime karşı, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekel ve sömürgeciliğe karşı devrim yolunda yığınları örgütlemektir. Oportünizmin ideolojik yüzünü açığa çıkartmak, maskesini düşürmektir. TKP'mize Lenininci nitelik ve nicelik kazandırmaktır.

Yaşasın TKP!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Bütun ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkerên hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Konferans kararları yolumuzu aydınlatıyor!

Yıl: 8, Sayı: 153-154
28 Mart 1981

ÇEK-AL

Sınıfına, yığınlara karşı sorumlu olan komünist partisinin çalışmasını yığınların denetimine sunması bir yükümlülük, Leninci disiplin anlayışının kopmaz bir parçasıdır. Bu açıklık, yayınla ve özellikle parti çalışmasında odak noktalarını oluşturan üst düzeyde toplantıların belgelerini yayınlamakla sağlanır. Şimdi hepimizin en önemli görevi Konferans kararlarını çalışmak, içimize sindirmek ve her yoldan çevreye yaymaktır.

TKP illegal ve özgürdür

Komünist Partisi için legalite-illegalite, burjuva yasallığı çerçevesinin ötesinde bir anlam taşır. İllegalite uygulaması burjuva demokrasisinin işlerliği ölçüsünde değişikliğe uğrarsa da en geniş burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğü koşullarda bile önemini yitirmez. Komünist partisinin ana görevi, kurulu düzen içinde devlet mekanizmasını ele geçirmek değil, bu devleti parçalamak, yerine *yeni* bir devleti, proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Burjuvazinin bunu pasif bir tutumla kabulleneceğini sanmak saflık olur.

Komünistler için burjuva devleti örgütlenmiş bir düşman güçtür. Bu devletin yasaları, burjuvazinin diktatörlüğünü ayakta tutmak için kullanılır. Bunu yıkmanın tek yolu Marksist-Leninist ideolojiyle donanmış partinin önderliğinde proletaryanın örgütlü gücünü kurmaktır. Devrimini yapmamış ülkelerde burjuvazinin örgütlü gücü ile proletaryanın örgütlü gücü karşı karşıyadır. O halde, devrimciliği kâğıt üzerinde kalmayan bir partinin, ülkede hüküm süren biçimsel legal olanaklardan bağımsız olarak *özünde* illegal olması kaçınılmazdır.

Legalite, illegalitenin karşıtı olarak ele alınmamalıdır. Legalite, burjuvazinin kovuşturma yapmamayı geçici olarak üslendiği bir durumdur. Doğru anlayışıyla, devrimci güçlerin düşman mevzilerinde açtığı gediktir. Legal olanaklar partinin daha geniş yığınlara inmesini sağlayan can damarlarıdır. İllegal özün legal biçimde dışa yansımasıdır.

Biçim tarihsel olarak özü etkilemiş, öz de biçimi etkilemiştir. Örneğin, uzun süre legal çalışan bir partinin çalışmasının özünü de legal çerçeve ile sınırladığı sık sık görülmüştür. Öte yandan, legal olanakların kısıtlı olduğu dönemlerde partinin yığınlarla bağlarını yitirdiği, işçi sınıfından soyutlanmış bir gurup olarak kaldığı sık sık görülmüştür.

Gizlilik-açıklık, illegalite-legalite ile birbirine karşıtırılmamalıdır. Legal bir parti çalışması da, illegal bir parti çalışması da değişik derecelerde gizli ve açık çalışmadan oluşur. İllegal olan bir parti, duruma göre gizli de, açık da çalışabilir. İllegalite ile gizliliğin farkını en güzel simgeleyen örnek, illegal bir partinin burjuva toplumunda her zaman en illegal olan budanmamış ideolojisini, siyasal tutumunu en açık biçimde ortaya koymasıdır. En çetin gizlilik koşullarında bile komünistler bu ilkeden ödün vermezler. Öte yanda, en legal koşullarda çalışan bir partinin bile çeşitli işlevleri gizli olarak sürer. Hatta devrimini başarmış bir parti için bile böyledir.

***

Komünist partilerinin çağımızdaki misyonu, kapitalizmin ulaştığı aşamanın nesnel gerekliliklerinden doğmaktadır. İşçi sınıfı, devrimci partilerini kurmuştur ve onların öncülüğünde devrim için savaşım vermektedir.

Özgürlük, saptanmış nesnel gereklilikleri elde etmek için doğanın sınırlamaları içinde amaca yönelik sistemli çalışma yürütme olanağıdır.

Devrimini yapmamış komünist partilerinin özgürlük istemlerinin sınırı, tarihsel materyalizmin çizdiği çerçeve içinde, *devrimi yapma özgürlüğüdür.* Burjuvazinin tüm uygulamaları ise yönetimini süresiz uzatmayı amaçlar. Burjuvazinin tanıyacağı özgürlüğün bu çerçeveyi aşmasına, komünist partisine devrimi yapma özgürlüğünü tanımasına olanak yoktur. Devrimini yapmamış komünist partisi, burjuva yasallığının sınırlarından bağımsız olarak, devrimci amaca yönelik savaşımı *kadar* özgürdür. Devrimini yapmış bir komünist partisi, sosyalizmi gerçekleştirme ve daha sonra komünizm kuruculuğundaki savaşımı *kadar* özgürdür.

Partimizin oportünist yönetimi, "TKP'ye Özgürlük" belgisini partinin temel belgisi yaptı. TKP'nin oportünist yayınları yıllardır partimizin illegal koşullarda özgürce çalışmadığını, *"legal ve özgür"* çalışma istediğini dile getiriyor. Ancak, legal olduğu zaman özgür olabilen, özgürlüğü ve yasallığı eşanlamlı gören, legaliteye güneşli gün diyen bir yönetim "TKP'ye özgürlük" belgisini ağzına alabilir.

Özgürlük ile burjuva yasallığını *eş anlamlı* görmek, devrim hedefini reddetmek demektir. Devrim için çalışmak, yalnızca devrimci durumda beliren bir olgu değildir. Komünist partilerinin her durumda, en barışçıl durumda bile çalışmalarını devrim hedefi belirler. Özgürlükle legaliteyi en barışçıl koşulda bile eş anlamlı tutmak likidatörlüktür.

Oportünistlerin sapık özgürlük anlayışı en başta TKP'nin Üçüncü Programı'nda yansımaktadır. İleri demokratik halk devriminden itibaren devletin yıkılması yerine, hem özünde, hem biçiminde saf burjuva demokrasisinde

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

var olması gereken devlet biçimi öngörülmektedir. Devletin parçalanması değil, faşistlerden, gericilerden temizlenmesi öngörülmektedir. Burjuva devletini ayakta tutan ana unsurlardan biri olan ordu hakkındaki görüşler yine aynıdır.

Hiçbir komünist partisi, Marksizm-Leninizme bağlı olduğu sürece, burjuva ordusunu egemen sınıfların elinden kurtarmayı öngöremez, düşünemez, düşleyemez! Hem de devrimden sonra! Ciddi bir komünist, devrimle birlikte ancak burjuva ordusunun dağıtılmasını, yerine halkın silahlandırılmasını ve halk ordusunun kurulmasını öngörebilir.

"TKP'ye özgürlük" belgisi ve devlet ve ordu anlayışları içiçe örülmüştür. Ancak özgürlüğü devletin ve ordunun parçalanması yerine gerici ögelerden temizlenmesiyle sınırlayan bir mantık bu belgiyi böyle kullanabilirdi.

Bu sapık anlayışın sonucundadır ki, faşist cuntanın devlete el koymasından sonra bile "TKP'ye özgürlük" belgisi geçerliliğini koruyabilmektedir. Bir kardeş komünist partisiyle ortak örgütlenen bir gecede oportünist kadrolar "TKP'ye özgürlük" diye bağırabilmektedir.

TKP'nin oportünist kanadı devrimci değil, reformcudur. Reformizm; yürürlükte olan sisteme özünde değişiklik getirmeyecek değişikliklere bağlılıktır. Oportünistlerin parlamenter yol anlayışı da, tekeldışı burjuvazi (ve şimdi ordu!) kuyrukçuluğu da, legalite anlayışı da, reformcu mantığın sonucudur.

Komünistler reformlara karşı değildir, ancak reformlar devrimci savaşın bir yan ürünü olarak anlam taşır. Emperyalist kırıntılara dayalı barışçıl durum Avrupa'da reformizmin komünist partilerinin içinde yaşamını sürdürmesine el veriyor. Türkiye burjuvazisinin ise işçi sınıfının isteklerine ödün vermeye tahammülü yoktur. Böyle bir ülkede TKP'de boy veren reformizm kaçınılmaz olarak likidasyona varmaktadır. Partililer TKP'nin likidasyonuna izin vermeyeceklerdir.

TKP II. Leninciler Konferansı, oportünizmin bir simgesi olarak *"TKP'ye özgürlük"* belgisini reddeder. Çünkü:

1. Partinin varolma amacını reddeden, devrimci içeriğini boşaltan likidatör bir belgidir.

2. Geçtiğimiz dönemde, burjuvazinin özgürlükçü olabileceği kanısını yaratmış, partinin uygulayageldiği reformcu siyasetin ana unsurlarından biri olmuştur.

3. Yürürlükle yasallığı özdeş saymış, legalist bilinç yaymıştır. Devrimci durumun kaçınılmaz olarak gerektirdiği illegal örgütlenmeyi küçümsemiştir.

4. Günümüz koşullarında bu istek partiyi fiilen yok etmek demektir.

5. Bu konferansın illegal koşullarda toplanması ve devrimin sorunlarını özgürce tartışıp kararlara bağlaması, TKP'nin özgürlüğünün en güzel kanıtıdır.

TKP devrim savaşımına yönelik çalışması kadar özgürdür ve sosyalist devrimi gerçekleştirip tam özgürlüğüne kavuşacaktır.

Pr paganda ve ajitasy n çalışması üstüne

Komünistlerin propaganda ve ajitasyonunun içeriği, partinin Marksist-Leninist ideolojisi ve o günkü ülke koşullarına göre belirlenmiş siyasal tutumudur. Bu siyasal tutumun yığınların psikolojisine göre uyarlanmış sunuşu, propaganda ve ajitasyonun biçimidir. Komünist partisi siyasal tutumunu nesnel ortamın somut değerlendirmesine dayandırır. Ancak yığın çalışmasını, yığınların psikolojisini önemle dikkate alan bir propaganda ve ajitasyon ile gerçekleştirir.

12 Eylül faşist darbesiyle karşıdevrim üstün geldi. Ne var ki, ekonomik-toplumsal bunalım sürüyor. Bugün Türkiye'de devrimci durum ortadan kalktı ama devrimle çözülebilir bir durum sürüyor. Bu koşullarda faşist cunta uzun ömürlü olmayacaktır.

Faşist cuntanın gelişiyle, ülkede sınıfların karşılıklı konumu değişmemiştir. Bu koşullarda komünist partisinin taktik çizgisi de aynı kalıyor ama onu yaşama geçirme biçimi ve yöntemleri döneme uyarlanıyor. Faşist diktatörlüğün devrilmesi savaşımı ileri demokratik halk devrimi savaşımı ile bağlanıyor.

TKP II. Leninciler Konferansı, partimizin propaganda-ajitasyon çalışmasında şu noktaları önemle vurgular:

1. Komünistler, devrim dalgasının yeniden kabaracağının, devrim hedefinin gündemden inmediğinin propagandasını sürdürmelidirler. 12 Eylül öncesi devrimci savaşlardan dersler çıkarmak, eksikleri, yanlışları saptamak, onların giderilmesi için önlemler önermek, devrimin yenilgisinde baş etken olan oportünizm ve sosyal-demokrasinin etkisini kırmak, gelecek devrim dalgasının utkusunun temel koşuludur.

2. Devrim savaşının yüksek dönemlerinin devrimci geleneklerini canlı tutmak, bunları daha geri kesimlere aşılamak, yaygınlaştırmak, devrimci ruhu korumak gereklidir.

3. Faşist iktidarın uygulamaları, demagojileri, teşhir edilmeli, bu teşhir devrim hedefine bağlanmalıdır.

4. Günümüzde yığınları içinde bulunduğu yenilmişlik psikolojisinden çıkarmada, kısmi başarılarla gücüne güvenini sağlamada, açık yığın savaşlarına hazırlamada ekonomik-demokratik istemler için yoğun ajitasyon büyük öneme sahiptir.

5. Demokratik hakların tümüyle yok edildiği bu dönemde, yığınlara ulaşmada en küçük legal olanaktan yararlanmak için, çalışmalarımızda, propagandamızın özünü bozmayacak allegorik bir dil geliştirmeliyiz. Özellikle gericilik dönemlerinde, cuntaya karşı muhalefetin ifadesinde önem kazanan mizah, "fısıltı gazetesi" gibi olanakları ustalıkla kullanmalıyız.

6. Önümüzdeki dönemde ancak ideolojisi ve siyaseti doğru, kafası ve yüreği demir gibi kadrolar ayakta kalabilecektir. Kadrolarımızın eğitim düzeyini yükseltmek gereklidir. Bu amaçla, *İşçinin Sesi* ve öteki merkezi yayınlar üzerine eğitim geliştirilmeli, propaganda bürolarının çalışmaları yetkinleştirilmeli, parti içi eğitimin merkeziliğini ve bir örnekliğini sağlamak için eğitim kitabı hazırlanmalı, parti kadrolarının çok yönlü eğitimi için parti okulu kurulmalıdır.

7. Bugün Türkiye'de düzenli dağıtılan tek illegal yayın olan merkez organımız *İşçinin Sesi*'ni en geniş biçimde dağıtmak, dağıtım çevresinde örgütlenmeyi pekiştirmek, İMG'lerde ve anti-faşist savaş merkezlerinde *İşçinin Sesi* propagandasını yürütmek, partimizin hem nitel, hem nicel gelişmesinin ana halkasıdır.

Toplumun değişik kesimlerinde tüm anti-faşist savaşım deneyimlerini yaygınlaştırmak için, yığınlarla ilgili olarak merkez organa haber, yazı, bilgi, psikolojik gözlemleri düzenli bildirmek, haberleşmeyi sağlamak, tüm parti örgütlerinin başta gelen görevlerindendir.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Ekonomik savaşım ve sendikal hareket

1968'lerde başlayan devrimci durum, kendini beşyüzbinlik işçi çıkışlarıyla, yoğun direnişlerle gösterdi. İşçiler birkaç kez burjuvazi ve devletiyle silahlı karşı karşıya geldiler. Türkiye, 70'li yıllarda, Avrupa'da sınıf savaşının en sert ve keskin geçtiği ülke oldu. Türkiye işçi sınıfının çıkışlarının yığınsallığı, içeriği ve kullandığı yöntemler, bunun en açık kanıtıdır.

İşçi sınıfındaki bu kendiliğinden kabarma, oportünizmin ideolojik ve örgütsel etkisiyle hapsedildi. Bunda, oportünistlerin sendikalardaki tutumu önemli rol oynadı.

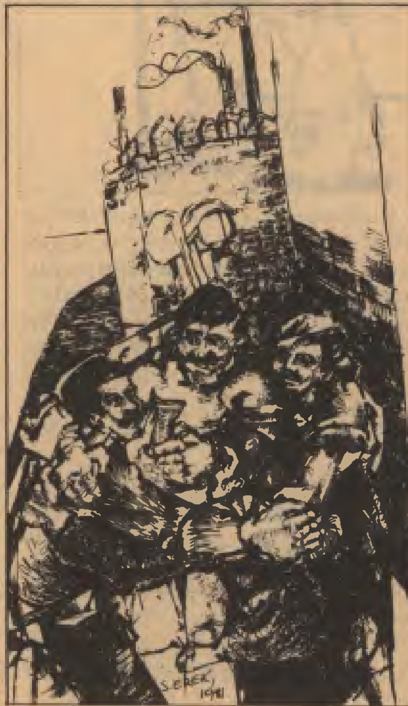
Sendikalar sınıf örgütleridir. Komünistler, "sendikaların er ya da geç kendi görüşlerini benimseyeceğini bilirler. Geleceğin kendi düşüncelerine ait olduğuna inanırlar ve bu nedenle olayları zorlamaz, sendikaları dürtüklemez, onları etiketlemez, bölmezler. Ama sürekli ve güvenli Marksist propagandalarını yürütürler." TKP'nin menşevik yönetimi, sendikalarda bu Lenincí ilkeyi çiğnedi. Yönetime gelmede entrikacı yöntemler uyguladı. Sosyal-demokrat sendika ağalarını "komünistleştirerek" onlarla uzlaştı.

Komünistler, şendikal birliği gözetirler. İşçilerin büyük sendikalarda toplanmasından yanadırlar. Sarı yöneticileri devirme olanakları varken, devrimci durum bu olanakları daha da artırmışken, tabanı olmayan küçük sendikalar kurmak, işçileri buraya çağırmak, öncü devrimci işçilerle yığınları birbirinden koparmıştır. Kapitalizm koşullarında, sendikaların bölünmüşlüğü bitmeyecektir. Bir sendikada komünistlerin artan etkinliği karşısında, burjuvazi mutlaka bölme girişiminde bulunacaktır. Ancak oportünistler bu yöntemi uygulamada burjuvaziden hiç geri kalmadılar. TKP'nin menşevik yönetimi, "küçük olsun, benden olsun" mantığıyla, tabelâ sendikalar kurdurdu. Küçük burjuva devrimcisi akımlar da aynı yolu izledi. Bu tutum, oportünizm ve küçük burjuva devrimcisi akımların hem kendi ideolojilerine, hem işçi yığınlarına olan güvensizliklerini gösterdi.

Komünistler, sendikaların örgütsel bağımsızlığını, siyasette partiye bağımlılığını savunurlar. Burjuvazi sendikaların "tarafsız" olması gerektiğini söylüyor. Sarı sendikacılar yalnızca "bağımsızlıktan" söz ederek aynı şeyi yineliyorlar. Oportünistler ise, "örgütsel bağımsızlığı, siyasette partiye bağımlılığı" sözde kabul ediyorlar. Yönetime geldikleri sendikalarda bu ilkeyi iki kat çiğnediler. Bir yandan, sendikaları partinin örgütü gibi kullandılar. Sendikalara etiket yapıştırdılar. Öte yandan, partiyi sendikaların kuyruğuna taktılar. Parti eylemini, propagandasını sendikal çerçevede tuttular.

"Sendika içi demokrasi" de, "örgütsel bağımsızlık" gibi çarpıtılan konular arasındadır. Oportünizm ve burjuvazi, sendikalarda üyelerin söz, karar sahibi olmasını, kendi örgütlerini denetlemelerini engellemede birbirlerini aratmadılar. Sendika yönetimlerini tutabilmek için, tasfiyeciliği tek yöntem olarak seçtiler. Öncü devrimci işçiler görevden alındı, üyelikten ihraç edildi. Sendika kongreleri, devrimcilere, komünistlere karşı savaş alanına çevrildi.

Partinin menşevik yönetimi, sendikalara "savaşım" hedefleri olarak kapitalizmin ve sınıf savaşımının ulaştığı gelişkinlik düzeyinin çok gerisinde kalan hedefleri gösterdi. İstemleri burjuvazinin kabul sınırları içinde tuttu. Bu geri hedeflere varabilmek için de, sınıfın enerjisini tüketici, barışçı eylem biçimleri önerdi. Uzun, kademeli grevler, işçi sınıfına, sendikalara karşı işleyen silah durumuna geldi.

Özetle, 12 Eylül öncesi dönemde sendika ile parti arasındaki sınırlar yok edildi. Sendikalar partinin görevlerini üstlendi. Fabrika parti örgütlenmesi sendikalara dayandırıldı. Partinin eylemi, propagandası sendikal düzeye hapsedildi. Parti, bütünüyle *sendikal siyaset* izledi. Bu tutum, hem sendikaları, hem de partiyi güçten düşürdü. Ne partide sendikayı bulmak, ne de sendikada partiyi bulmak olanaklı olmadı.

12 Eylül faşist darbesi ile ekonomik-sendikal savaşım yeni bir önem kazanıyor

Oniki Eylül faşist darbesiyle girilen yeni dönemde ekonomik-sendikal savaşım yeni bir önem kazanmıştır. Bunun nedenlerini başlıca 4 noktada toplayabiliriz.

1. Oniki Eylül faşist darbesiyle üniformalı finans-kapital devleti eline aldı, çıplak diktatörlük kurdu. Hızla, devlet-tekelci kapitalist örgüyü derinleştirme ve korporatif bir toplum yaratma yoluna daldı.

Bu ortamda, devlet, işçi-işveren ilişkilerinde, ücret, toplu-sözleşme, sosyal-güvenlik, kıdem tazminatı gibi işçiyi doğrudan ilgilendiren her konuda *tam* bir taraf oldu. Öyleyse çalışanların yükseltecekleri her çeşit ekonomik-sendikal istem *doğrudan* devleti, faşist cuntayı karşısına alacaktır. Bugün Türkiye'de ekonomik savaşım süregen biçimde siyasal nitelik kazanmıştır. Siyasal savaşım, sınıf savaşımı demektir.

2. Emperyalistleşerek sorunlarını "çözmek", olgunlaşmış ama şimdilik gerçekleşmemiş ve gerçekleşirse de büyük olasılıkla çözümü sağlamayacak, ülkeyi bir alt-emperyalist ülke olarak daha karmaşık çelişkiler içine sokacak bir istek durumundadır. Bu nedenle Türkiye finans-kapitali, varlığını sürdürebilmek için asıl olarak ülke içinde sömürüyü aşırı yoğunlaştırmak, bu arada iyice keskinleşen sınıf çelişkilerini de "bastırmak" zorundadır. İşçi sınıfı ve emekçileri karşısına almak zorundadır. Ülkemizde ancak devrimle çözülebilir bir durum sürmektedir. İşçi sınıfının gerçekçi ekonomik-sendikal ve demokratik istemleri bugün *dünden daha fazla* olarak ancak devrimle alınabilir durum-

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

dadır. Bu, işçi sınıfının öncü güçleri önüne, devrim savaşında, faşist cuntayı devirme savaşında, geniş olanaklar açıyor.

3. Faşist cunta, yığınlar karşı-devrimi benimsediği için değil, devrime, devrimci güçlere inançsızlık duyduğu için geldi. Bu durum ve karşı-devrimin gücü, geniş kesimleri hızla siyaset dışına, yılgınlığa, pasifliğe itiyor. Ekonomik-sendikal haklar uğruna savaş, bu nedenle, 12 Eylül'den önce başlayan, 12 Eylül'le iyice hızlanan bu eğilimi değiştirmek, gerilemeyi düzenli geri çekilişe, ve yeniden saldırıya dönüştürmek için önemli bir hareket noktasıdır. Bunun yanında, sınıfın geri kesimlerini yeniden savaşa çekmek için de güçlü bir araçtır.

4. Faşist cunta, ilk günden işçilerin her türlü kazanımına saldırmakla işe başladı. Sendikalar kapatıldı. İlerici-devrimci işçiler, sendikacılar tutuklandı. Toplu sözleşmeler, ücretler donduruldu. Kıdem tazminatları düşürüldü. Grev yasağı kondu. İşyerlerinde özel güvenlik örgütleri kurulmaya başlandı. İlerici sendikaların üyeleri, silah zoruyla istifaya zorlanıyor. Öncü işçiler başta olmak üzere, yığınsal işten çıkarmalar sürüyor. Dolayısıyla, zaten aşırı sömürü altında olan işçi sınıfımız çok daha sınırsız bir sömürü ve zorbalık altına girdi. Her çeşit ekonomik ve sendikal hakları elinden alındı. Bu haklar için savaşmak, en somut olarak işçi sınıfımızın sağlığı, geleceği açısından büyük önem taşımaktadır.

Ekonomik ve sendikal haklar savaşımının bugün kazandığı yeni öneme değinirken, bu konuda da oportünist ve komünist tutumun birbirinden ayrıldığını belirtelim.

Oportünist, 12 Eylül faşist darbesiyle gelen ortamda *yalnızca* ekonomik-sendikal ve demokratik savaşımı geveler. Bunu da devrimi *engellemek* için yapar. "Faşist cuntayı yıkalım" *yerine*, "iş-ekmek-özgürlük" der. Bu, dün olduğu gibi, bugün de sendikal siyaset düzeyinde kalmak demektir. Faşist cuntanın kanlı yönetimi altında bu istemlerin gerçekleşebileceği hayallerini besler.

Komünist, bu istemleri, cuntayı yıkmanın, devrimi yapmanın zorunluluğunu yığınlara göstermek için kullanır. Zorbalık yıkılmadan bunların elde edilemeyeceğini, savaşın yönünü *devlete el koyma* yönünde tutmak gerektiğini anlatır. Tüm ekonomik-sendikal ve demokratik istemleri günün ana görevine, faşist cuntayı yıkma görevine bağlar. "İş-ekmek-özgürlük" değil, "iş-ekmek-özgürlük *için* faşist cuntayı yıkalım" der.

Genel olarak ekonomik-sendikal ve demokratik istemlerin yoğun ajitasyonu demek, bu istemlerin belgileşmesi de demektir. İstemler, savaşım odaklarıdır. Bunları belgileştirmekten çekinmeyelim. Tersi, yığından soyutlanmayı getirecek bir sekterlik olur. Ama tüm böyle kesimsel istemleri (dolayısıyla belgileri), ana isteme bağlayalım.

Günün ana hedefi, ana belgisi, faşist cuntayı yıkmaktır.

Günün acillik kazanan bir sorunu da sendikal çalışmadır. Korporatif toplum ve devlet yapısına ulaşmayı amaçlayan cunta, tüm toplumu faşist bir devletin altında örgütlemeye çalışıyor. Devletin uzantısı olacak tek sendikada işçiyi asker, sendikacıyı ona komutan yapmaya çalışıyor.

Komünistler, sendikal birlikten yanadır. Ama yaşamın acı bir şakası gibi bugün faşistleştirilen bir devletin parçası yapılmaya çalışılan Türk-İş, tek sendika olarak karşımıza çıkıyor. Bu istenen bir durum değildir. DİSK'in kapatılması yoluyla, sendika seçme özgürlüğünü kaldırarak gerçekleştirilmeye çalışılan zorla birleştirmeye karşı sesimizi yükselteceğiz.

Öte yanda, komünistler gerçekçi olmak zorundadırlar. Tutum belirlerken isteklerden değil, varolan durumdan hareket etmelidirler. Bugün, örgütsüz kalan geniş bir işçi kesimi, özellikle sınıfın geri kesimleri Türk-İş'e üye olmaktadır. Türk-İş de henüz faşist bir sendika değildir. Burada yapılacak çalışma büyük önem kazanmıştır ve de bu çalışmanın ilk odağı, Türk-İş'in faşistleştirilmesine karşı durmaktır.

Faşist iktidarın bu kudurmuş gidişi uzun sürmeyecektir. Cuntanın işçilerin karşısına dikmeye çalıştığı faşist tek sendika silahı, doğru bir çalışmayla yarın işçilerin faşizme karşı çevirebileceği en güçlü silahlardan biri durumuna getirilebilir.

Bugün yapılması gereken, *sendikal konuda* işçi yığınlarının eğilimine kulak vermek, yığından kopmamaktır. Tersi bir tutum, ileri işçileri işçi yığınından soyutlayacak ve kırdıracaktır. Oysa, bugünkü toplumsal-psikolojik ortamda, daha da önemlisi bugünkü güçler dengesi altında komünistlerin, öncü işçilerin geniş işçi yığınından soyutlanmaması, düzenli geri çekilişin vazgeçilmez yönüdür.

Komünistler bu dönemde Türk-İş içinde çalışmaya özel bir önem vermelidirler. Öte yanda, Türk-İş içinde çalışma yürütecek ileri işçilerin bir iç örgütlenmesi olması gerekir ki, bu sendikanın geri ve faşistleştirilmeye çalışılan yapısı içinde erimesinler, onu anti-faşist devrim savaşımı yönünde değerlendirebilsinler.

Bugünkü ortamda, illegal anti-faşist savaşım merkezleri bu görevi de üstlenmiştir. Bu merkezlerin dışında ayrı bir illegal sendikal örgütlenmeye gitmek güçleri bölecek, illegal sendikal çalışmayı geri bir düzeye sınırlayacak, anti-faşist örgütlenmeleri de güçlü bir silahtan yoksun bırakacaktır.

Bu gerçeklerden yola çıkan II. Konferansımız;

1. İşçi sınıfının ekonomik-sendikal, demokratik istemleri üzerinde yoğun bir ajitasyon yürütülmesini;
2. Tüm bu istemlerin, günün ana hedefine, faşist cuntayı devrimle devirme hedefine bağlanmasını;
3. Açık olan tüm sendikalarda yönetimde kimin olduğuna bakmadan aktif bir çalışma yürütülmesini;
4. Bu sendikaların altına, ileri işçilerin illegal anti-faşist örgütlenmesinin döşenmesini;
5. Bugün illegal çalışmanın yalnızca parti sempatizanlarına, ya da ileri işçilere değil, tüm işçi sınıfına önerildiğinin yoğun propagandasının yapılmasını;
6. EK'ya bağlı sendika bürosunun yeni döneme uygun biçimde düzenlenmesi ve yetkinleştirilmesini karar altına alır.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Ulusal sorun ve sömürgel r s runu

Proletaryanın sınıf düşmanı burjuvaziye karşı savaşı enternasyonaldir. "Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!" belgisi bunu anlatır. Komünistler bu birliğe zarar verici her türlü düşünce ve uygulamaya karşı savaşırlar.

"Ulusal baskıların, ezilen ulusların varlığı, emek-sermaye çelişkisini bulandırır, gözlerden saklanmasını kolaylaştırır, halklar arasına düşmanlık, güvensizlik sokar." Bu nedenle komünistler, her türlü ulusal eşitsizliğin, ulusal baskının, ayrıcalığın amansız düşmanıdırlar. Ulusal sorunun demokratik yoldan çözümü, uluslar arasındaki düşmanlıkları, güvensizlikleri ortadan kaldırmanın tek yoludur.

Komünistler, ezilen ulusların ayrılma hakkının kayıtsız-koşulsuz savunulmasını ve ezen ulus şovenizmine karşı ezen ulus proletaryasının enternasyonalist eğitimini vazgeçilmez bir görev sayarlar. Her türlü ezilen ulus dar görüşlülüğüne de karşı çıkarlar.

Komünistler ulusal sorunda, yaşanan anda var olmayan sorunları yapay olarak zorlamazlar. Tarihsel gelişmenin önlerine koyduğu sorunları proletaryanın çıkarları doğrultusunda çözmek için savaşmayı görev bilirler.

Türkiye devleti sınırları içinde Kürt ulusu, Türkiye nüfusunun dörtte birine yakınını oluşturan ezilen bir ulustur. Türkiye Kürdistanı, Türklerin zor kullanarak ülke sınırları içine kattıkları bir bölgedir. Zenginliklerini Kürt egemen sınıfıyla birlikte giderek hızlanan biçimde sömürdükleri bir alandır. Türkiye Kürdistanı Türkiye'nin iç sömürgesidir. Faşist bir cuntanın iktidara el koyduğu ve ülkede faşizmi yerleştirme yolunda önemli adımlar attığı günümüzde, Kürt ulusu üzerindeki baskı daha da artmıştır.

Oniki Eylül faşist darbesi, Kürt sorununun çözümünün, Türkiye'de ileri demokratik halk devriminin zaferinden geçtiğini bir kez daha açıkça gösterdi. Bu konuda Kürt ulusal hareketi içinde de doğru görüşler giderek güçleniyor. Faşist cuntanın proletarya hareketine karşı saldırısının yanısıra Kürt ulusal hareketine de amansızca saldırması bu iki gücün faşizme karşı devrimci bağlaşıklık kurmasının nesnel temelini güçlendiriyor. Faşist cuntanın Atatürkçülüğü bayrak edinmesi, Kemalcilerin kıyımlarını daha unutmamış olan Kürt halkının öfkesini körüklüyor. Bu durumda komünistlerin Atatürkçülük ideolojisine karşı yükseltecekleri savaş da onların Kürt ulusal hareketiyle yakınlaşmasını, bağlaşıklık kurmasını kolaylaştıracaktır. Bu bağlaşıklığı sağlayabilecek ana belgiler, "Kürt ulusuna ayrılma hakkı" ve "kahrolsun sömürgecilik" belgileridir.

Oportünistler, TKP menşevik "Plenum"undan sonra Kürt halkına bölgesel özerklik önerdiler. Komünistler bir devlet içinde var olan, yalnız nüfusun ulusal yapısındaki değil, *her türlü* bölgesel farklılık temelinde bölgesel özerkliği *her zaman* savunurlar. Lenin'in dediği gibi, bölgesel özerklik bizim örgütlenme ilkemizdir. Demokratik merkeziyetçi örgütlenme anlayışımızın parçasıdır. Ne var ki, ulusal sorunda bu çözüm, söz konusu devletin bütünlüğü içinde kalmaya özgürce karar verildikten sonra, bu devletin nasıl örgütleneceği konusuna girer. Bölgesel özerkliği bugünün hedefi olarak öne sürmek, ayrılma hakkını yadsımaktır, oportünizmden başka birşey değildir.

Komünistler, dünya çapında tek bir sınıf olan proletaryanın örgütlenmesinin de *ilkesel olarak* merkezi, tek bir dünya proletarya partisini gerektirdiğini savunurlar. Ne var ki dünya işçi sınıfı çeşitli ülkelere bölünmüş *biçimde* vardır. Bu nedenle örgütlenmede bu nesnel gerçek dikkate alınır. Ayrı ayrı partiler öznel bir seçim değil, var olan nesnel koşulların *zorunlu* bir sonucudur. Ayrı örgütlenmeyi zorunlu kılan nesnel koşullar yoksa, ayrı örgütlenmede direnmek proletaryayı bölmek anlamına gelir. Komünistler proletaryanın olabilen en büyük, en güçlü, en merkezi birimlerde örgütlenmesinden yanadırlar.

Bugün Kürt ulusu dört ülke sınırları içine bölünmüş durumdadır. Kürdistan'ın bu parçaları arasındaki ekonomik, siyasal, toplumsal bağlar hem kapitalizmin az gelişmişliğinin, hem de uzun dönem ayrı kalmışlığın etkisiyle güçsüzdür. Kürdistan'ın dört parçasının kendi aralarındaki bağlar, her parçanın içinde yer aldığı devletin öteki bölgeleriyle olan bağlarından çok daha güçsüzdür. İşçi sınıfı, Kürdistan'ın hiçbir parçasında o parçanın bağlı olduğu devletin öteki bölgelerindeki işçi sınıfı kadar gelişmiş değildir.

Bu nesnel koşullar ve bölgedeki güçler dengesi, bugün proletaryanın çıkarları açısından Türkiye çapında tek bir merkezi siyasal örgütlenmeyi zorunlu ve olanaklı kılıyor. Bunu söylemek, proletaryanın en güçlü, en büyük, en merkezi örgütlenmesinin bugün ancak bu biçimde olabileceğini söylemektir. Bu, Kürdistan'ın içinde yer aldığı öteki devletler açısından da böyledir. Bunun dışında bir örgütlenme hem nesnel koşullara ters düştüğü için hayalci, hem de bölgedeki en ileri, en gelişmiş işçi sınıfı hareketini dıştalayacağı için son derece zararlıdır. Böyle bir tutum proletaryayı bölmekten başka hiçbir "davaya" hizmet etmez.

Türkiye'de, Türk ve Kürt proleterlerini tek bir devrimci işçi sınıfı partisinde örgütlemeliyiz. Faşizme karşı devrimci bağlaşıklığın başını ancak Türk ve Kürt proleterlerinin merkezi, devrimci sınıf partisi, komünist partisi çekebilir.

TKP II. Leninciler Konferansı;

— TKP eski oportünist yöneticilerinin sosyal şovenist tutumları nedeniyle parti dışında kalan Kürt komünistlerini Türkiye Komünist Partisi'ne katılmaya çağırır. Kürt demokratlarının, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu yolunda ilk adım olan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirme yolunda, TKP Leninci güçleriyle bağlaşıklık kurmasının önemini vurgular. Türkiye Kürdistanı'ndaki tüm devrimci demokratik örgütlerle kardeşçe ilişkiler kurmayı görev olarak bir kez daha belirtir.

— Kürt komünistlerini partimiz saflarında örgütlemek ve devrimci demokrat Kürt hareketleriyle ilişkileri geliştirmek, partimizin bu alandaki çalışmalarını güçlendirmek için merkezi bir Kürt Bürosu kurulmasını karar altına alır.

***

Bugün Türkiye'de ulusal sorun Kürt sorunudur. Kürt sorunu ile ulusal azınlıklar üzerinde uygulanan şovenist baskıları *aynı düzeyde* ele almak oportü-

nist bir tutumdur. Bu oportünizme karşı çıkmak, Türkiye'de ulusal azınlıklar üzerinde var olan ağır baskıları yok saymak anlamına gelmediği gibi, geçmişte işlenen cinayetleri de yadsımak demek değildir.

Türk şovenistlerinin Türkiye Ermenistanı'nda uyguladığı soykırım, tarihin tanık olduğu en barbar cinayetlerden biridir. Türk şovenist hükümetleri milyonlarca Ermeninin kanına girmiş, mallarını yağmalamıştır. Canını kurtarabilenler ise, binlerce yıldır yaşadıkları toprakları terkederek dünyanın dörtbir yanına sürgüne zorlanmışlardır. Bugün, yarısı Sovyetler Birliği'nde yaşamak üzere, toplam 6,5 milyon Ermeni nüfusunun ancak 100.000 kadarı Türkiye'dedir.

Zor yoluyla İslamlaştırma ve Türkleştirme, Batı Ermenistan'daki Türk işgalinin değişmez temelidir. Ermeni kültürünün mirası olan kiliseler, okullar, tarihsel yapıtlar, tarihi istendiğince yazabilmek için yerle bir edilmiştir. Tüm yer adları Türkleştirilmiştir. "Türkiye Ermenistanı" deyimi bile şiddetle yasaktır.

Bugün, Türkiye yeniden Avrupa'nın hasta adamıdır. Varlığını ancak emperyalizmin büyük boyutlardaki yardımlarıyla sürükleyebilmektedir. Yine emperyalizmin yardımıyla Ermenilerin en temel hakları olan kendi topraklarında yaşama hakkını reddetmekte, onları sürgün yaşatmaktadır.

Konferansımız, Ermeni soykırımını ve ardından gelen sürgünü açıkça lânetler. Ermeni diasporası son bulmalı, topraklarını terketmek zorunda kalan Ermenilere, bu topraklara serbestçe geri dönme hakkı tanınmalı ve devlet, dönmek isteyenlere her türlü yardımı yapmalıdır. Ermenilerin her çeşit demokratik hakları sağlanmalıdır.

Ermeni ulusal azınlığının haklarını savunmak komünistlerin görevidir. Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi, Ermenilerin haklarını da yaşama geçirecektir.

***

Yıllardır Kürt halkı üzerinde ağır bir ulusal baskı uygulayan, milyonlarca Ermeni'yi canice katleden Türkiye burjuvazisi 1974'de de Kıbrıs'a saldırdı, kan döktü, adayı böldü, aileleri dağıttı. Finans-kapitalin emperyalistleşme özlemleri temelinde, "barışsever ve demokrat" Ecevit eliyle gerçekleştirilen işgal 6,5 yıldır sürüyor. Bu süre içinde Türkiye finans-kapitali, bankaları ve para biriminden, şirketleri ve posta puluna dek ne varsa her yoldan adaya daldı. Siyasal planda kukla bir Kıbrıs Türk Federe Devleti kılıfı ardında Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirdi.

Genel olarak emperyalizm, özel olarak bölgedeki parçaları, her biri kendi çıkarına çeken bölücü tutumlarıyla Kıbrıs'ta yaşayan halkların arasını açtılar. Halkların birliğini savunanların yerli burjuva ulusçuluğuna atlayan, içi boş anti-emperyalist tutumları ise bölücülüğü engelleyemedi ve Kıbrıs bir çıban başına dönüştürüldü. Bu, birlik adına ulusal sorunda yanlış tutum almanın ne denli bölücü olduğunun somut bir kanıtıdır.

Türkiye Kuzey Kıbrıs'ı işgal ettiğinde, Kıbrıs Türkleri soyut bir "anavatan" propagandasının etkisindeydiler. Ama 6,5 yıldır "anavatan"ın sömürgeci amaçlarını, "kurtarıcı Türk ordusu"nun fetihçi çapulcu bir işgal ordusu olduğunu gördüler. "Yavruvatanı kurtarma" maskesi düştü. Finans-kapital, silahlarının gölgesinde, ekonomik, siyasal şantajlarla, Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirmeyi sürdürüyor. Faşist cunta, bir yandan Kuzey Kıbrıs'a da faşizm ihraç etme, öte yandan Kuzey Kıbrıs'ı "paket-paket" pazarlık konusu, Orta Doğu'ya yönelik bir atlama tahtası yapma hazırlıkları içindedir.

Bu durumda, işgalci sömürgeci ülkenin işçi sınıfı olarak Türkiye işçi sınıfı, Kıbrıs Rum ve Türk halklarının kendi yazgılarını belirleme haklarını savunmalıdır. İşçi sınıfımızın, "kendi" burjuvazisinin Kuzey Kıbrıs'ı işgaline, sömürgeleştirmesine karşı enternasyonalist sesini yükseltmesi, Türkiye'de devrimi başarıya götürebilmesiyle doğrudan bağlıdır.

İşçi sınıfımız, burjuva ulusçuluğunun körüklediği Rum düşmanlığına karşı, Kıbrıs Rum işçi sınıfına ve halkına güçlü bir proleter enternasyonalist dayanışma göstermelidir. Kıbrıs Rumlarının tüm haklarını gerçekleştirme yolu büyük ölçüde Türkiye'de devrimden, faşist diktatörlüğü devrimle yıkmaktan geçtiği için, Kıbrıs Rum işçi sınıfının devrimci dayanışmasını istemelidir.

İşgalci sömürgeci ülkenin işçi sınıfı olarak Türkiye işçi sınıfı, işgal altındaki Kuzey Kıbrıs'da işçi sınıfının ve halkın işgalcilere karşı savaşına somut destek vermelidir. Sömürgeci zorbalığı yetmiyormuş gibi, şimdi bir de faşist diktatörlüğü Kuzey Kıbrıs'a uzatmaya çalışan Türkiye finans-kapitaliyle doğrudan yüzyüze olan Kuzey Kıbrıs işçi sınıfıyla, halkıyla sıkı örgütsel bağlar, ilişkiler geliştirmelidir. Düşmanın ortak olduğu duyurulmalı, faşist bir Türkiye devletine karşı ortak savaşta sıkı eşgüdüm sağlanmalıdır.

***

Bu görevler ışığında Konferansımız, Kıbrıs'a ilişkin konularla ilgilenmek üzere bir büro kurulmasını karar altına alır.

***

Faşist diktatörlüğün amacı, tüm toplumu devleletin disiplini çevresinde, finans-kapitalin çıkarı doğrultusunda örgütlemek, faşizmin korporatif-monolitik yapısını kurmaktır. İçerde böyle örgütlü zorbalıkla, dışarda ise yayılarak, ekonomik-toplumsal bunalımı finans-kapital çıkarına çözmeyi istiyor. Bu amacın ciddi sonuçları olacaktır.

Bir kez, küçük bir azınlığın çıkarına tüm toplumu faşist disiplinle örgütleyebilmek için böl-yönet taktiğine başvuracaktır. Faşist diktatörlük işçileri, emekçileri bölmeye, birbirlerine düşürmeye çalışacaktır, şimdiden çalışıyor. Bu durumda kullanacağı en önemli bir araç, ulusları ve ulusal azınlıkları birbirlerine karşı kışkırtmak olacaktır. Basında yaratılan Ermeni düşmanlığı bunu anlatıyor.

İkincisi, ülkemizde ekonomik toplumsal bunalım çok derindir ve tarihte bir de Hitler örneği vardır. Burjuvalar, milyonlarca Yahudi'yi kesen, öldüren Hitler'i deli gibi gösterirler. Hitler'in uygulamalarıyla kendi sınıf çıkarları arasındaki bağ açığa çıkmasın diye bunu yaparlar. Oysa, derin bir ekonomik toplumsal bunalım varsa, bunu kestirme yoldan azaltmanın bir yolu yığınsal kırımdır. Bu, insanları yok ederek sorunları "çözmenin" faşist yöntemidir. Bugünkü dünya o günkü dünya değildir ama bu, denenmeyeceği anlamına gelmez.

Üçüncüsü, faşist diktatörlüğün amaçlarından biri emperyalistleşmedir. Kuzey Kıbrıs'ın işgali sırasında olduğu gibi, bu "Türkleri kurtarma" gibi gerekçeler ardına saklanabilir. Son zamanlarda iyice yoğunlaştırılan Musul-Kerkük Türkleri edebiyatı dikkat çekicidir. Daha başkaları da çıkabilir. "Türkleri kurtarma" maskesi altında faşist diktatörlük, "kurtardığı" Türkler de dahil başka halklara, 1974'de olduğu gibi "barış" götürebilir.

Tüm bu gerçekler ışığında, TKP II. Leninciler Konferansı, Türkiye'de yaşayan tüm ulusların ve ulusal azınlıkların işçilerine, emekçilerine taşıdıkları büyük sorumluluğu hatırlatmayı görev bilir. Türkiye'de yaşayan tüm ulusların ve ulusal azınlıkların güzel geleceğine giden ve başka halkların kurtuluşuna da yardım edebilecek olan tek yol vardır: Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimiyle faşist diktatörlüğü devirmek. Bunun için de en başta, Türkiye Komünist Partisi'ni, Türkiye'de yaşayan tüm ulusların ve ulusal azınlıkların proletaryasının tek ve gerçek enternasyonalist partisi olarak elbirliğiyle yükseltmek.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Siyasal akımlar anti-faşist savaş birliği ve TKP

Faşist cuntaya karşı Türkiye devrimci güçlerinin anti-faşist savaş birliğini kurma zorunluluğu ve olasılığı ölçülemez biçimde artmıştır. Bu potansiyeli değerlendirmek, birleştirmek ve doğru yolda gelişmesi için çalışmak komünistlerin görevidir.

Doğru bağlaşıklık siyaseti, faşist cuntayı devrim yoluyla alaşağı etmek için güçlü bir anahtardır. Ülkemizin bugünkü durumu, sınıfların karşılıklı yeralımının değişmediği ve bağlaşıklık siyasetinin genel çerçevesi *Tezler*'de belirtilmiştir. Konferansımız, bu genel çerçeve içinde, partimizin öteki siyasal akımlara tutumunda ve bağlaşıklık siyasetinde şu noktaları önemle vurgular:

1. Türkiye'de tekeldışı burjuvazinin gerçekten anti-faşist, demokratik bir güç olmadığını olaylar açık biçimde kanıtlamıştır. Tekelci burjuvaziden bağımsız, hele ona karşı hareket yeteneğini her geçen gün yitiren tekeldışı burjuvazi bugün belli rahatsızlıklarına karşın diktatörlükle uzlaşmıştır. İşçi sınıfına ve küçük burjuvaziye ekonomik baskıyla, yine işçi sınıfına ve küçük burjuvazinin siyasal tutum almış kesimine karşı devrimci terörle saldıran faşist iktidar da tekeldışı burjuvaziye pazarlıkla yanaşmaktadır.

Ağırlıklı olarak tekeldışı burjuvazinin sözcüsü CHP, faşizmin önüne "engel" çıkarmamak için elinden geleni yapıyor. Bu CHP yönetiminin anti-faşist bir güç olmadığını, faşizme karşı savaş yeteneği olmadığını kanıtlıyor.

CHP yönetiminin yığınlar üzerindeki etkisi hızla azalıyor. Bu parti içindeki sol sosyal demokrat kesim, yığınların faşizme karşı devrimci çıkışlarını saptırmak, yeni bir devrimci dalgayı burjuva reformizmiyle boğmak, geçen dönemde sağ yönetimin yaptığını açık düşen bu yönetimin yerine geçerek yapmak görevlerini üslenmeye hazırlanıyor. Yeni dönemden yeni bir "umut" olarak çıkmak istiyor.

İşçi sınıfının tekeldışı burjuvaziye karşı taktiğinin temel yönü olan, onu halk sınıflarından soyutlamanın bu dönemde önemi azalmamış, tersine artmıştır. Faşizmin devrim yoluyla devrilmesi için, somut deneylerden de yararlanarak, CHP yönetiminin yığınlar üzerindeki etkisinin silinmesi zorunludur.

İşçi sınıfının tekeldışı burjuvaziye karşı taktiğinin öteki yönü olan tarafsızlaştırmanın da günümüzde önemi artmıştır. Faşist iktidarın her çeşit demokratik görünümü kaldırıp atması, anayasayı, parlamentoyu kaldırması, siyasal partileri kapatması, vb., tekeldışı burjuvazi içinde nitelik olarak düşük ama dikkate alınması gereken bir tepki doğurmuştur. Bu durum, düşman sınıf içinde parçalanma eğilimini körüklemektedir.

Ülkemizde süren bunalımın yeni ve daha güçlü bir devrimci duruma yol açmasını hızlandırmada, burjuvaziyi yeniden yönetemez duruma getirmede, onun içindeki her çeşit çelişkiden yararlanmak, çatlakları büyütmek önem taşımaktadır.

2. Faşist iktidar küçük burjuvaziye karşı yoğun bir beyin yıkama kampanyası yürütüyor. "Adalet", "terörizmi önleme", "Atatürkçülük" demagojileriyle bu sınıf içinde kendisine taban oluşturmaya çalışıyor. Siyasal alanda da bu ideolojik saldırıyı şiddetli bir baskıyla destekliyor.

Küçük burjuvazi doğası gereği ideolojik saldırılardan, siyasal baskılardan

etkileniyor. Ancak, faşist iktidar aynı zamanda bu sınıfın ekonomik-demokratik haklarına saldırıyor. Örgütlerini dağıtıyor. Hızla mülksüzleşmeye itiyor. Vergi yasası ve tarıma ilişkin önlemlerin gösterdiği gibi, "kemerleri sıkma" ve "özveri" isteğini zorla uyguluyor. Faşist diktatörlüğün küçük burjuvaziyi daha da yoksullaştırmaktan başka izleyecek bir yolu olmaması, küçük burjuvazinin faşist diktatörlüğe yandaş oluşunu yüzeysel ve geçici kılmaktadır.

Faşist diktatörlüğü devirme savaşımında geniş küçük burjuva yığınlar üzerindeki her türlü burjuva etkileri kırmak, onları proletaryanın hegemonyasına kazanmak, sonuç belirleyici önem taşımaktadır. Bunun için çalışmak komünistlerin görevidir.

Devrim perspektifinin kaybolmadığı bugünkü gericilik döneminde küçük burjuva siyasal akımlarla bağlaşıklık kurarken aranacak en önemli ölçüt, yine reformcu mu, devrimci mi olduklarıdır. Ancak, faşist bir iktidarın varlığıyla bu öz yeni bir biçim altında ortaya çıkmaktadır: Faşizme karşı savaşa yetenekli olup olmamak. Faşizme karşı savaşa yetenekli akımlar, yani *gerçek anti-faşist* akımlar, faşist diktatörlüğü *halkın zoruyla* yıkmayı hedefleyen ve bu yolda çalışan akımlardır. Anti-faşist siyasal akımlarla, ideolojiden ve örgütsel bağımsızlıktan ödün vermeden eylem birliği yapmak partimizin temel tutumudur.

Anti-faşist savaş yeteneğini belirlerken, anti-Sovyetizm ölçütünü özel olarak öne çıkarmak, anti-faşist savaştan kaçmanın bir kılıfıdır. Görünüşte ne olursa olsun, özde komünistlerin dışında tüm siyasal akımlar şu ya da bu ölçüde anti-Sovyettir. Birlikte savaşılması gereken akımları belirlerken böyle bir ölçüt yerine, ülkenin içinde bulunduğu koşulların belirlediği hedefleri hedef koymayı, bunlar için çalışmayı ele almak tek bilimsel, tek devrimci ölçüttür. Dünya devriminin, bununla bağlı olarak Sovyetler Birliği'nin de gerçek çıkarı Türkiye'de devrimdir. Bu yolda savaşan akımlarla eylem birliği yapılabilir, yapılmalıdır. Ayrıca, anti-faşist eylem birliği öteki akımların yanlışlarına, bu arada anti-Sovyet tutumlarına karşı ideolojik savaşı dışlamaz.

Uzun bir süredir ülkemizde küçük burjuva siyasal akımlar arasında yılgınlık ve dağılma vardı. 12 Eylül bu süreci hızlandırdı. Bir bölümü hızla "liberal" burjuvaziye yaklaştı. Bu hareketlerin çoğunun, düzenli bir geri çekilmeye yetenekli olmadıkları açığa çıktı.

TİP, TSİP gibi küçük burjuva sosyalist partiler dün "ileri" hedefler göstermelerine karşın, bu hedefe ulaşmanın tek yolu olan devrime ve devrimci çalışmaya yanaşmayarak, ileri hedefleri sulandırıyorlardı. Bugün de cuntanın anti-faşist bir savaşla yıkılması gerektiğini söylemelerine karşın, bunun devrim yoluyla yapılmasını savunmuyorlar. Çalışmalarını devrimci bir temelde yürütmüyorlar. Böylece anti-faşist savaş sözleri öz olarak reformcu bir nitelik alıyor. Komünistler, eski burjuva ilüzyonlarının, şimdi de yanlış anti-faşist "savaş" ilüzyonları olarak çıkmasını engellemek için ideolojik savaş verecekler dir.

Özellikle büyük kentlerde yoğunlaşmış öğrencilere dayanan, hızlı bir dağılma süreci içinde olan devrimci küçük burjuva akımların devrimci kadroları harcayan tekil çıkışları ikna yoluyla engellenmelidir. Eylem birliği yolları ısrarla aranmalıdır.

Kürdistan'ın geniş kır ve kent küçük burjuva yığınlarına dayalı Kürt devrimci demokrat akımlar, anti-faşist akımlar arasında özel bir yer tutmaktadır. Faşist

diktatörlüğün şovenizmi kışkırttığı, Kürt halkına kanlı saldırılara geçtiği bir sırada, enternasyonalizmin bayrağını yükseltmek, Kürt ulusunun ayrılma dahil, tüm haklarını savunmak ve bu temelde Kürt devrimci demokrat akımlarla eylem birliği kurmak önem taşıyor.

3. 12 Eylül faşist darbesinin gelişinde TKP'nin oportünist yönetiminin tarihsel suçu vardır. Bu oportünizm cuntanın faşist olmadığını öne sürerek, faşizmi MHP ile sınırlamayı sürdürerek, 12 Eylül sonrasında bu suçu "tarihsel ihanet" düzeyine çıkartmıştır. Cuntayı faşist odakları dağıtmaya çağırıyor. Şili örneği bir "muhalifler ortaklığı" kurmaya çalışıyor.

Menşevikler tam BİP yoluyla legale çıkmayı düşünürlerken faşist darbeden sonra BİP adını geri çektiler. Ancak "darbeden sonra işçi sınıfı partileri arasında birlik olanakları genişledi" diyerek, küçük burjuva sosyalist akımlarla kurmayı düşündükleri birliği, yeni ad ve biçimlerle işçi sınıfına yeniden dayatmaya çalışıyorlar. Konferansımız, işçi sınıfının siyasal birliği adına bu tür girişimlere karşı ilerde de işçi sınıfını uyanık olmaya çağırır.

İşçi sınıfının gerçek siyasal birliği ancak komünist partisinde, onun sınıf siyaseti çevresinde oluşabilir. Bunu güçlendirmenin baş koşulu yoğun ideolojik savaşım ve işçi sınıfına doğruları gösterecek, bilinç bulanıklığı yaratan akımların yanlışlığını pratikte sergileyecek siyasettir.

İşçi sınıfının uzun erimli çıkarlarına ters düşmeden, ideolojiden ödün vermeden çeşitli siyasal örgütlerle geçici ve sınırlı uzlaşmalara, eylem birliğine girilebilir. Bu tür eylem birliği, işçi sınıfının birliği değildir. İşçi sınıfına yanlışları sergileyebildiği, doğruları göstererek, onu Leninci siyaset çevresinde daha yığınsal toplayabildiği ölçüde, işçi sınıfının siyasal birliğini güçlendirmede bir araçtır.

İşçi sınıfımız TKP içindeki oportünizmi yıkmadan, partimizi ondan arındırmadan tarihsel görevini yerine getiremez. Komünistler menşeviklere karşı ideolojik savaşımı daha da hızlandırmalı, komünist adına yakışmayan bu oportünizmi partiden kovarak yeni devrimci dalgayı Leninci TKP'yle kucaklamalıdır.

4. Türkiye devrimci güçlerinin anti-faşist savaş birliğini kurmak için önemli fabrika ve semtlerde, bölgelerde halkın içine gömülü, yığınlarla bağlı illegal, anti-faşist savaş merkezleri kurulmalıdır.

Partimizin yöneticileri, sorumlu oldukları bölgelerde tüm devrimci güçlerle düzenli görüşmek, bilgi alış-verişi yapmak ve çalışmalarımızdan onları haberdar etmekle yükümlüdürler.

5. Konferansımız, TKP'nin Leninci güçlerinin öteki siyasal akımlara karşı tutumunu şöyle özetler:

— Faşist diktatörlüğü halkın zoruyla yıkma doğrultusunda savaşan anti-faşist devrimci güçlerle eylem birliği bu dönemin en önemli görevlerinden biridir.

— Reformcu güçlerle de geçici ve sınırlı uzlaşmalara girilebilir. Burjuvazi içindeki çelişkilerden sınıf savaşımının çıkarları doğrultusunda yararlanılmalıdır. Kendine güvenen, sınıfına doğru bilinç veren bir partinin bundan korkması için bir neden yoktur.

Menş vikl r F. Almanya'da da çöküyor

S. Savaş

Keskin dönemeçleri önceden gören ve örgütü buna hazır tutan hareketimizde, 12 Eylül faşist darbesi, hiç şaşkınlığa neden olmadı. Avrupa'da Leninci hareket yerden fışkırırcasına büyük bir gelişmeye girdi. Menşevizmin kalesi olan bir çok yerde, Lenininciler üstünlüğü ele geçirme yolundadır. "Birbuçuk yılın varolma savaşı başarıyla sonuna vardırılmıştır. Yarınlar neyi getirirse getirsin bu bayrak artık yere inmeyecektir." (*12 Eylül Faşist Darbesi ve TKP Eşgüdüm Komitesi Kararları*, s.24)

Evet yoldaşlar, gerçekten öyle. Zavallı menşeviklerimiz, tek ayakta kaldıkları, daha doğrusu, ayakta kalmaya çabaladıkları Almanya'da da bastıkları yerin çatırdadığını gördükçe telaşlanıyorlar. Almanya'da Leninci hareket yerden fışkırırcasına gelişiyor, güçleniyor. Gözü dönen menşeviklerimiz sağa sola saldırıyorlar. Yürükoğlu yoldaşımıza kişisel karalamalar sürüyorlar, fakat bunlar militanları durdurmuyor. Militanlar okuyorlar, okudukça oportünistlerin gerçek yüzü açığa çıkıyor.

Aralık *Atılımı*'nda oportünistlerin döktükleri nağmeler, sağı solu kırparak verdikleri alıntılar, ideolojik görünümlü imzasız yazılar sürüyor fakat bu sefer bir yenilik var: Türkçe yayınlarımıza ideolojik yanıtlar (!) bitti, şimdi İngilizce yayınlarımıza yanıt (!) veriyorlar. Hesap ince. Yazdıklarıyla aslını karşılaştıran militanlar, menşevik yöneticilerin gerçek yüzünü görmüş olacaklar. En kolay yol İngilizce yayınlara yanıt vermek. Çoğunluk İngilizce bilmediği için çevirisini işine geldiği gibi çarpıtmak.

Başta şunu belirtmek gerek. Yürükoğlu yoldaşımız, *Sosyalizm Üstün Gelecektir*'de Türkiye devriminin çıkarlarını, TKP'mizin çıkarlarını, dünya komünist hareketinin çıkarlarını açık olarak koydu. Siz menşevik bozuntuları bunun aksini savunuyorsanız, alıntıları kırpmadan, *Atılım*'a yazma yürekliliğini gösterin! Gösteremezsiniz çünkü nefessizliğinizi göstermiş olursunuz.

Bizim oportların Polonya olayları hakkında yazdıkları yalnızca şu: "Polonya İşçi sınıfı ve onun Markçı-Leninci partisi, tüm gelişmelerden, sosyalizm kuruculuğu için gereken dersleri çıkaracak, bu olumsuz gelişmelerin objektif ve subjektif nedenlerini sonunda ortadan kaldıracaktır." (*Atılım* 1 Eylül sayısı) Bolşevik bir partinin öncülüğünde Polonya'da sosyalizmin eninde sonunda üstün geleceği apaçıktır. Önemli olan oradaki olumsuz gelişmeler nelerdir, bizim çıkaracağımız dersler nelerdir, partinin hataları nelerdir bunları koyabilmektir. Yanlışların maddi temelini ortaya koymadan yolumuzu nasıl bulacağız? Yürükoğlu yoldaşımız, şöyle yazıyor:

"Dünya komünist hareketi, Türkiyeli komünistlerin büyük bir sorumluluk içinde yanaşmaları, basitleştirmelerden kaçınmaları gereken bir konudur ancak doğruluğuna inandığımız yönlerini de açıkça tartışmak zorundayız...

"Dünya komünist hareketinin ideolojik birliği, Komintern'in kapatılmasından önce parçalanmıştır. Örgütsel birliğin ortadan kaldırılması bu ideolojik parçalanmayı daha da hızlandırmıştır. Ve bugün ideolojik ayrılıklar o denli derinleşmiş ki komünist partileri, uluslararası bir konferans toplayamaz durumdadırlar." (*Sosyalizm Üstün Gelecektir* s.24-25)

Geçenlerde konuştuğum bir menşevik yönetici, bizim sosyalist sisteme karşı tavır aldığımızı, küfür ettiğimizi, "diyalektik" süreçten geçerek buralara kadar geldiğimizi söyledi. İyi peki, nerede böyle birşey yaptığımızı göster, dedim. Sen kitabı okudun mu dedim. Okumama gerek yok, dedi çünkü *Atılım* yalan söylemez, ona kalbinden inanacaksın... falan filan diye zırvaladı. Fakat menşeviklerin etkisinde kalan bütün militanlar böyle değil. Kitaplarımızı, dergilerimizi alan, okuyan iyi niyetli unsurlar onlar gibi düşünmüyor.

Polonya olayları hakkında Yürükoğlu yoldaşımız şöyle yazdı:

"Polonya olayları dünya komünist hareketinde yeni bir defter açmıştır dersem hiç de abartma olmayacaktır. Bugün dünyanın her yanında burjuvazi bu olayları sömürüyor, sosyalizmin kapitalizme olan üstünlüğünü gözlerden gizlemeye çalışıyor. Polonya olaylarının nedenlerine korkusuzca işaret edebilirsek, bugünden de Leninizm kazançlı, burjuvazi zararlı çıkacaktır.

"Polonya'da ne oldu? Burası oldukça açıktır. Polonya işçi sınıfının büyük bir bölümü Komünist Partisi'ne karşı sokağa çıktı. İşin özü budur. Batı basınında en fazla Gdansak bölgesindeki gelişmeler öne çıkarılıyor. Çünkü o hareketin başını 'hoşnutsuzlar', anti-komünistler tuttu. Fakat asıl tüyler ürpertici olan Komünist Partisi'nin geleneksel yatağı olan Silezya madencilerinin greve çıkmasıdır. Ülkenin her yanına yayılan grevlere çok sayıda partili katılmıştır... Polonya'da uzun yıllardır iki güçlü illegal siyasal hareketin varlığı bilinmektedir. Biri Hristiyan Demokratlar, ya da onun karşılığı olan hareket, ötekisi Sosyal Demokratlar. Bu iki siyasal hareket yine uzun yıllardır kilisenin aktif desteği altında çalışmaktadır. Fakat olayların çıkış nedeni onlar değildir. Onlar yalnızca halkın haklı bir takım istemlerini kullanarak olayların boyutlarını büyüttüler ve başına geçebildiler." (agy, s.28-30)

Bunlar, Yürükoğlu yoldaşımızın Polonya olayları hakkında yazdıklarından yalnızca bir-iki örnektir. Önemli olan, dünyada gelişen olayları değerlendirmek, onlardan ders çıkarmaktır. Polonya olayları başladı, burjuvazi olayları ön plana çıkardı ve anti-komünist propagandayı sürdürüyor. Bunun üstesinden nasıl geleceksiniz? Dünyada gelişen olayları, sıcağı sıcağına militanların önüne koymadan, çıkaracak dersleri, görevleri saptamadan nasıl komünist olunur? Afganistan sorununda da kısa bir arayla ardı ardına gelişen olaylar, gelenin gidene küfür etmesi, komünist hareketin kim gelirse onu tanıması, yüzseksen derece dönüş yapması. Hatta bildiğim kadarıyla, İtalyan Komünist Partisi'nin Kızıl Ordu'nun Afganistan'a girişini "protesto" etmesi. Kitap dolusu araştırma gerekmez. Dünya komünist hareketinin tümden sağa kayışının başka örneği de, Türkiye'deki darbenin niteliği konusundaki görüşlerdir.

Şimdi bizlerin üstüne düşen en büyük görev, *İşçinin Sesi*'nin on kat, yüz kat daha fazla dağıtımını sağlamak, oportünistlerin etkisi altında kalan tüm iyi niyetli militanlara gazeteyi götürmek, okutmak, menşeviklerin yüzünü sergilemek, bunun yanında ideolojik eğitimimize daha sıkı, daha canlı sarılmaktır. Merkez Organ *İşçinin Sesi*'nin koyduğu görevleri günü gününe hayata geçirmek zorundayız. "Şimdi yeni ve güç bir dönem başlıyor. Bu dönemde ancak ideolojisi ve siyaseti doğru, kafası ve yüreği demir gibi kadrolar ayakta kalabilecektir." (*TKP EK Bildirisi*, 29 Kasım 1980) Sallanıyorsunuz baylar..

Oportünizme karşı, burjuvaziye karşı savaş!

Yaşasın devrim!

Değişiklik umuduyla

(Sovyet yazarı Eşref Ahmedyanov'un* Yeni Zamanlar *dergisinde çıkan 12 Eylül Türkiye'sine ilişkin gözlemleri)

Sovyetler Birliği'nin on dilde yayın yapan haftalık dünya olayları dergisi* Yeni Zamanlar'*ın (4-81) sayısında çıkan Türkiye'ye ilişkin gezi notlarını komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin yargısına sunuyoruz. Bu yazı, Sovyet basınında ve öteki sosyalist ülkelerin basınında 12 Eylül faşist cuntasının "sağa da sola da karşı ılımlı cunta" olarak değerlendirilmesine bir örnektir. Yazının, Sovyetler Birliği'nin, yaşayan sosyalizmin uzun erimli gerçek çıkarlarını yansıtmayan, dünya devriminin çıkarlarını içermeyen yaklaşımı, dünya komünist hareketinde de yanlışların yapılabileceğini akılda tutarak Marksizm-Leninizmin devrimci özünü her türlü bulandırmaya karşı korumamız gerektiği konusunda bizi uyarıyor. TKP'nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunun nesnelliğini bir an gözden kaçırmadan yanlış görüşlerin düzeltilmesi için çalışıyor. Bunu, komünizme gönül verdiği, dünya devriminin çıkarlarını her türlü parçasal, kısa erimli çıkarlardan üstün tuttuğu için Türkiye'de devrim yapacak kadroları, yığınları eğitmek ve onları engel tanımaz alaylar durumuna getirmek için yapmaktadır.

Yolun hemen üstünde kurşunî bulutlar asılı duruyordu. Sulusepken yağan karın cama yapışıp kalması, ikide birde arabadan çıkıp bıçak gibi kesen rüzgar altında donmuş karları temizlememi gerektiriyordu. Türkiye'ye kış gelmişti. Etraftaki tekdüze tepeler hafifçe karlanmıştı. Daha önce, yolun iki yanındaki buğday tarlalarının ince bir buğu tabakasıyla kaplı olduğu sıcak yaz aylarında buralara gelmiştim. Orta Anadolu'nun bu bölgeleri — Kırşehir, Nevşehir ve Kayseri illeri — ülkenin tahıl ambarları olarak bilinir.

Tatil yemeği

Daha önceki ziyaretim sırasında döner yemeğe çağrıldığım lokantanın bulunduğu Göreme yakınlarındaki küçük köye doğru yöneldim. Döner, o gün ikinci bir yemek yiyebileceğine emin olmayanların paralarının yettiği en iyi tatil yemeğidir. Lokantanın üstündeki direğe lastik tamirciliğinin işareti olan bir otomobil lastiği asılmış. Birçok eski tanıdık yeni bir iş tutmuş. Türk köylüleri, harman mevsimleri arası yapabildikleri her işe girişerek hayatlarını kazanırlar.

Türk köylerini severim. Evlerin dış görünüşü zarif ve çekicidir. İçi, ev halkı ne kadar yoksul olursa olsun düzenli ve temizdir.

Türk köylüleri çalışkan ve çok titizdirler. Toprağın az, işgücünün çok olduğu bir ülkede yaşadıklarından bu böyledir. Ekilebilir toprakların üçde ikisi nüfusun %10'unu oluşturan toprak sahiplerinin ve zengin köylülüğündür. Kırsal nüfusun %28'inin hiç toprağı yoktur. Bir milyon kadarının ekmeğini kazanmak için gittiği Avrupa'da, Türklerin çalışkanlığı ve uysallığına büyük değer verilmesi şaşırtıcı değildir.

Lokantanın küçük salonunun bir masasında okul çağındaki iki çocuğuyla bir aile oturuyordu. Önlerindeki plastik tabakalarda brinza (koyun sütünden yapılan bir çeşit peynir) parçaları, ekmek dilimleri ve toprak kâselerde süt çorbası vardı. Yanlarındaki masada oturan güneşten esmerleşmiş üç kişi de aynı basit yemeği yiyorlardı.

Buranın sahibini tanıyorum. Adı, Mehmet Sabancı. Buğday ektiği sekiz hektar toprağı var. Kiraladığı üç hektar toprakta da tütün ve pamuk yetiştiriyor. Kışın bu lokantayı işletiyor; otomobil lastiği tamirciliği yapıyor. "Yine de giderleri karşılayamıyorum" diye dert yanıyor. "Ürünlerimizi sattığımız şirketler birşey almadığı zamanlar kirayı ödeyemiyoruz. Yakıt, gübre, traktör kirası ve vergiler için para yetiştiremiyoruz. Ben orta köylüyüm. Kendi toprağımda ailecek sabahtan akşama dek çalışmamıza karşın brinza ve mısır çorbasından öte gidemiyoruz. Eğer toprağım olmasaydı hemen Avrupa'ya giderdim. İnsanın bir parçacık toprağı olması bambaşka birşey. Hükümet, pamuk, tütün ve şeker pancarı alış fiyatlarını iki katına çıkarıp yün ve kozanın fiyatlarını yükselterek köylülerin yardımına koştu. Fakat yakıt ve gübre fiyatları da yükseliyor. İşler kolay değil."

Konuşmamıza, kiralanmış traktörün sürücülüğünü yapan oğul da (Türkiye'de traktörleri gençlerin sürmesi sık rastlanan bir durumdur) katıldı. Delikanlı, "Orta ve batı illerinde ürün oldukça iyidir" dedi. Başıyla yandaki masada oturanları göstererek, "dağ Türkleri* için durum hiç de öyle değil" diye konuştu. "Geçen yaz Doğu Anadolu'da şiddetli kuraklık oldu. Ora halkının kıtlığa karşı durumu, bir koyunun kurt karşısındaki çaresizliğine benzer. Bu insanlar, bir deri bir kemik kalmış hayvanlarını bizim buralara getirip tahılla değiştirirler. Böylece kışı geçirmeye çalışırlar" diyerek genç delikanlı cesaretle sözlerini bitirdi.

"İstikrar" programı

Öteki doğu ülkelerinden ayrımlı olarak, Türkiye'nin para getirecek ihracat malı yoktur. Doğa, özellikle Batı ve Orta Anadolu'ya harikulâde bir iklim vermiş ama maden kaynaklarını sağlamamış. Nüfusun %60'ından çoğu çiftçidir. Geçen yıl tarım ürünleri sanayi mallarının sağladığının iki katı döviz getirdi. Türkiye, bölgesinde, kendi et ve buğday gereksinimini karşılayıp dışsatım yapabilen birkaç ülkeden biridir. Geçen yıl 18 milyon ton buğday üretildi. Yerli tüketim 13 milyondur. Öteki tarım ürünlerinin de dışsatımı yapılıyor. Ne var ki, dışalım ile dışsatım arasındaki açıktan ötürü Türkiye sürekli olarak borç içindedir.

1979 ve 1980, Türk ekonomisinin zor yıllarıydı. Enflasyon ve yaşam pahalılığı yükselirken gayri safi milli hasıla hızla düştü. Yiyecek maddeleri, resmi fiyatların çok üstünde karaborsa satıldı. İşsizlik %13'e çıktı. Kayıtlı olmayanlarla ve mevsimlik tarım işçileriyle birlikte, 1980' de 5 milyonun üstünde işsiz vardı. Türkiye'nin ekonomik hastalıklarının, Batının çıkarlarına bağımlılık, istikrarlı hükümet yokluğu, askersel harcamaların artması ve toplumsal kaosun sonucu olduğunu birçok kez duydum.

İktidarın Süleyman Demirel kabinesine geçişinden önce, banka kredileri üzerinde hükümet kontrolü ve kamu sektöründeki işletmelere devlet yardımı vardı. 1980 başlarında, "istikrar programı" diye bilinen yeni ekonomik programın ilanıyla Demirel bu politikayı değiştirdi.

Devlet Planlama Teşkilatı'nın üst düzeyde bir görevlisi olan Talha Uzunboylu bana bu programın "serbest pazar ilkelerine" dayandırıldığını

* Kürtler Türkiye'de böyle anılıyorlar.

söyledi. Devlet planlama örgütlerinin rolü sıfıra indirildi. Kamu işletmeleri piyasanın kör yasalarının insafına terkedildi. Demirel'in bankacılık işlemlerinde liberasyon ilan etmesi iş dünyasında ters etki yaptı. Bankalar büyük miktarda mevduatı elden çıkardılar ama yüksek oranlı faizler nedeniyle küçük ve orta işletmeler bundan yararlanamadılar. Bu, üretimde düşüşe yol açtı. "İstikrar programı", ekonomiyi, yaygın adıyla Türkiye'ye Yardım Kulübü'nden — Uluslararası Para Fonu, Uluslararası Kalkınma ve Gelişme Bankası, Ekonomik İşbirliği ve Gelişme Örgütü — borç almaya yöneltti.

Uluslararası mali konularda uzman gazeteci Yalçın Doğan bana şöyle dedi: "Ekonomimizi istikrara kavuşturmak için son 30 yıldır IMF ve Dünya Bankası ülkemize 'yardım ediyor'. Lirayı altı kez devalue etmeye ve 17 kez de önde gelen Batılı ülkelerin parasına göre 'ayarlamaya' zorlandık. Bundan yalnızca Batı yararlandı. Türk halkı ve Türk ekonomisi hep zarar eden taraf oldu. Fiyatlar yükseldi, enflasyon arttı."

Ankara'daki bir özel banka müdürü Türkiye'ye verilen "yardım"ı somut örneklerle gösterdi: "Örneğin, IMF'den geçen Temmuz'da sağlanan 250 milyon dolarlık krediyi ele alalım. Bu paranın 90 milyonu iki İsviçre bankasının açtığı kredilerin geri ödenmesinde kullanıldı. 35 milyonuyla, dışalım açığını kapatmak üzere IMF'den daha önce sağlanan borç ve faizleri ödendi. 57 milyonla İran'dan petrol alındı. 43 milyonla da NATO ülkelerinin üye olduğu Türkiye'ye Yardım Kulübü'nün açtığı kredilerin faizleri ödendi."

Batının Türkiye'ye yaptığı "yardım"ların aslında yüksek kâr getiren yatırımlar olduğunu söyleyebiliriz. Dahası, cömert Batılılar Türkiye'yi aldığı parayı ulusal çıkarlarıyla hiçbir ilgisi bulunmayan askersel amaçlar için harcamaya zorluyorlar.

Ordu yönetimde

Önde gelen iki burjuva partisi olan Süleyman Demirel'in Adalet Partisi ve Bülent Ecevit'in Cumhuriyet Halk Partisi arasındaki iktidar savaşımının yarattığı siyasal istikrarsızlık süregelen ekonomik dengesizliği azdırdı. Her iki parti de burjuvazinin değişik katmanlarının ve toprak ağalarının çıkarlarını dile getiriyor. Birbirlerinin peşisıra iktidara geldiler. Hiçbiri parlamentoda istikrarlı bir çoğunluk elde edemedi. Dolayısıyla, parlamentodan tek bir önemli yasa tasarısı geçirilmedi. Parlamento hemen hemen 18 ay boyunca cumhurbaşkanını seçemedi. Üstüne üstlük, kendilerini "ulusun komünist tehlikeden koruyucusu" ilan eden Alpaslan Türkeş'in çetelerinin ve Maocuların terörist eylemleri siyasal durumu daha da istikrarsızlığa sürükledi. Geçtiğimiz iki yıl içinde yaklaşık 20 bin kişi terörizmin kurbanı oldu; bunun 5 bini öldü. İşte bu koşullarda ordu siyaset sahnesinde göründü.

Ordunun iktidarı ele geçirdiği 11 Eylül gecesi, başkent halkının çoğunluğu için rastgele bir geceydi. Gece karanlığının çökmesiyle, herzamanki gibi caddeler ıssızlaşmıştı. O gece, 11 sularında, Atatürk Bulvarı'nda TRT'nin karşısında bulunan evime bir Türk arkadaşımı ziyaretten dönüyordum. Bu sırada, askerlerin ilk iş olarak TRT Genel Müdürü'nü tutuklayışlarına tanık oldum. Sabah 2'de palet sesleriyle pencereye koştum ve şehre giren tank ve zırhlı araçları gördüm.

Ertesi günkü akşam gazetelerinde darbe üzerine bazı bilgiler vardı. Gece saat 3'de iki albay Başbakan Demirel'i yatağından kaldırarak tutuklandığını bildirmiş. Aynı saatte muhalefet lideri Bülent Ecevit de gözaltına alınmış. Her ikisi de eşleriyle birlikte Gelibolu'daki subay gazinosuna götürülmüşler.

Radyo, sabah saat 6'da General Kenan Evren'in ulusa mesajını yayınladı. Evren, Anayasa'nın kaldırıldığını, hükümete işten el çektirildiğini, siyasi partilerin, yığın örgütlerinin kapatıldığını, sıkıyönetimin ilân edildiğini ve sokağa çıkma yasağı konulduğunu duyurdu. Generaller, "demokratik sistemin çalışmasına ket vuran engelleri ortadan kaldırmak" amacında olduklarını söylediler. Türkeş'in çetelerine karşı sert önlemler alındı. Ülkenin her yanında pekçok tutuklamalar oldu.

Başta sol sendikalar olmak üzere, birçok sendikanın çalışması yasaklandı; yöneticileri gözaltına alındı. Sendika fonları donduruldu, binaları mühürlendi. Çok sayıda militanın eylemleri üzerine soruşturmalar açıldı. Bütün bunların yanında, askeri makamlar, Amerikan sendikalarıyla bağlı olan reformist federasyonların çalışmasına izin verdiler.

Baskı, şantaj ve vaadler

Türkiye'deki gelişmeler Batının dikkatini üstünde topladı. Milli Güvenlik Konseyi başkanı Kenan Evren'in, yeni Türk yönetiminin "Sovyetler Birliği'ni dünya barışını koruma ve güçlendirmenin esas olarak sorumluluğunu taşıyan bir ülke" diye değerlendirdiğini açıklaması birçok Avrupa başkentinde, özellikle Vaşington ve NATO çevrelerinde bir hayli rahatsızlığa neden oldu.

Batı burjuva basınında Sovyetler Birliği ile işbirliğinin Türkiye için tehlikeli olduğu savları ileri sürüldü. Bir Amerikan yayını olan Silahlı Kuvvetler Uluslararası Dergisi, açıkça Türkiye yöneticilerini korkutma isteğiyle, siyasal huzursuzluğun Türkiye'yi Batı bloğundan kopararak bağlantısızlar kampına, hatta "Sovyet bloğu"na götürebileceğini yazdı. Evren'in demeci, NATO stratejisinin ve Güneydoğu kanadının dayandırıldığı Sovyet tehlikesi efsanesini çürüttü.

Yeni Türk yöneticilerinin eski tek yanlı dış politikayı gözden geçirme istekleri hükümet programında anlatımını buldu. Hükümet programı, "Sovyetler Birliği'yle olan dostça ilişkilerin arttırılmasına özel önem verileceğini" belirtti. Çok geçmeden Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle olan ticarete Batılıların baskısıyla konulan kısıtlamaları kaldırdılar.

Türk-Sovyet ekonomik, teknik işbirliği başarıyla gelişiyor: İskenderun Demir Çelik Tesisleri ve Aliağa Rafinerisi'nin genişletilmesi çalışmaları ilerliyor. Seydişehir Alimünyum Tesisleri etkin bir biçimde çalışıyor. Bütün bunlar Sovyet yardımlarıyla kuruldu.

Sanayi ve Ticaret Odaları başkanı Mehmet Yazar ve sekreteri Dr. Mehmet Sağlam, geçen yıl ülkelerimiz arasındaki ticaretin ilk kez 500 milyon dolara ulaştığını ve bunun bir sınır olmadığını söylüyorlar. Mehmet Yazar şöyle konuşuyor: "Biz pratik düşünceli insanlarız. Sovyetler'le ticareti kârlı bir iş olarak ele alıyoruz. Birçok endüstri malını, taşıma kolaylığı ve ucuzluğu bakımından Sovyetler Birliği'nden satın almak bizim için daha elverişli. Bu ticarete ilgi göstermemizin öteki yanı da sizin, Batı pazarlarına giremeyen endüstri mallarımızı satın almanızdır."

Dış ekonomik bağlantıların coğrafyasını genişletme gereksinimi, bağımsız siyaset izlemeyi dayatır. Günümüzde böyle bir siyasetin özelliği, Sovyetler Birliği ile ilişkilere gerçekçi bir yaklaşımda bulunma isteği, ABD'ye ve NATO üyelerine tek yanlı yönelime son vermek ve üçüncü dünya ülkeleriyle olan bağları geliştirmeye özen göstermektir. Hükümet programı, ülkenin yeni yöneticilerinin "uluslararası durumun emrettiği yumuşama sürecini" desteklemeye kararlı olduklarını gösteriyor.

Türk kamuoyu, ABD'nin Afganistan konusunda çıkardığı şamataya karşıdır. Geçenlerde, Barış gazetesinin köşe yazarlarından Prof. Ahmet Esmer, "Başkan Carter, kendi çıkarları uğrunda Afganistan'ın iç sorunlarını şişiriyor" diye yazdı.

Giderek daha çok Türk, ABD ve NATO'nun ülkedeki üslerini korumasına izin vermenin tehlikesinin bilincine varıyor. Bu, doğal olarak, Sovyet sınırlarının hemen yanıbaşındaki önemli bir atlama tahtasını yitirmekten korkan NATO elebaşlarının hoşuna gitmiyor. NATO elebaşları yine Türk yöneticilerine şantaja varacak derecede baskı yapıyorlar. Milli Güvenlik Konseyi'nin yeni hükümet programını onaylaması arifesinde, İstanbul gazetesi *Günaydın,* etkili bir İngiliz gaze-

tesinin, demokrasiye (NATO yanlısı tutuma diye okuyun — Eşref Ahmedyanov) dönüşün açık belirtileri görülmezse, Türkler, ülkelerinin Batının sert eleştirilerine konu olabileceğini ve almakta olduğu milyonlarca doları yitirebileceğini akıllarında tutmalıdırlar, dediğini yazdı.

Tehditlerle birlikte vaadler de geliyor. İstanbul gazetesi *Hürriyet*, bir süre önce, ABD'nin Türkiye'ye silah endüstrisini geliştirmek için 1981'de 702 milyon dolar kredi açmaya söz verdiğini yazdı.

ABD'nin NATO müttefikleri askersel harcamalarının arttırılmasına karşı dururken, Pentagon, Türkiye'yi serüvenci dolaplarına bulaştırma çabalarını hızlandırıyor. Dahası, Potomac'da Türkiye'nin silahlandırılmasının çok ucuz olduğu belirtiliyor. *New York Times*, Türkiye'yi pahalı olmayan bir polis olarak niteliyor. Günümüzde Pentagon uzmanları, Türkiye'ye yeni yükümlülükler dayatmak isteğindedirler. Bunların niteliği ABD basınındaki yorumlardan anlaşılabilir. Pentagon, Türkiye'yi, sol yönelimli Arap ülkelerini hedefleyen Çevik Kuvvetler için "en uygun üs" olarak, olmayan Sovyet tehlikesine karşı petrol üreten Orta Doğu topraklarını savunmada ileri karakol olarak değerlendiriyor. Vaşington, Ankara'yı Mısır ve İsrail arasında tasarlanan "savunma ittifakı"na çekerek, Türkiye'yi birçok Arap ülkesinin karşısına çıkarmayı planlıyor.

Türk halkı bunlardan son derece rahatsızdır. Popüler gazete *Cumhuriyet*, "Sovyetler Birliği'ne karşı tutumu sertleştirmemek, tam tersine, görkemli kuzey komşumuzla ilişkileri ilerletmek, dostluk ve işbirliğini güçlendirmek Türkiye'nin ulusal çıkarlarınadır" diye ayak diriyor. Bu yakınlarda, Başbakan Bülent Ulusu, "Sovyetler Birliği ile ilişkileri karşılıklı yarar ve anlayış temelinde geliştirmeyi sürdürmek niyetindeyiz" diyerek nüfusun çoğunluğunun görüşlerini dile getirdi.

Yine de, ABD ve Batı'nın tehditlerinin bazı etkileri oldu. Yeni rejim, başka çıkış yolu göremediğinden olacak, Türkiye'nin içinde bulunduğu ikili ve çok taraflı anlaşmaları yürürlükte bıraktı.

Çelişkili gelişmeler

Yeni hükümet programı, "Türkiye, özellikle NATO'yla, başta ABD olmak üzere bütün NATO üyeleriyle ilişkileri geliştirmeyi sürdürecektir" diyor. Yeni yöneticiler, Demirel hükümetince kabul edilen ekonomik plana bağlı kalmada kararlılıklarını vurguluyorlar. Program, "ekonomik sorunlar, piyasa ekonomisi koşulları içinde çözülecektir" diyor.

İktidarın değişmesinden sonra da IMF'ye bağımlılığın korunması, Türk lirasının önde gelen Batılı ülkelerin parasına göre üç kez "ayarlanmasını" getirdi. Sonuç liranın daha da kırpılması oldu. Yiyecek maddelerinin, petrol ve petrol ürünlerinin fiyatları yükseliyor. Bu, herşeyden önce, ücretlilere yük bindiriyor. Bu yılda da yeni fiyat artışları ilan edildi.

Hükümet, tarım reformu üzerine bir yasa çıkarmayı planlıyor. "Siyasal istikrarı" ve "adil vergilendirmeyi" güvenceye alacak yasal önlemler üzerine çalışılıyor. Geçenlerde General Evren, bu yılın Ağustos-Eylül aylarında yeni anayasayı hazırlayacak olan kurucu meclisin toplanacağını söyledi. Aynı zamanda, MGK, meclisin kabul ettiği yasaları değiştirme ve onaylama hakkını elde bulunduracak. Bu, aslında, ordunun iktidarda kalmasını olanaklı kılacak. Çalışmaları durdurulan siyasal partiler kurucu mecliste temsil edilmeyecekler. Devletin laik niteliği korunacak. General Evren, ülkenin Batı kredisine bağımlılığına son vermekten yana konuştu.

Sabahın erken saatlerinde Ankara'dan ayrılırken, ıssız caddelerde sıra sıra askerler yürüyordu. Makinalı tüfek yerine kazma-kürek taşıyorlardı. Askerler, köprüleri onarıyor, caddeleri düzeltiyor ve ev yapıyorlar. Fakat, ülkenin gerek duyduğu her şey bu mudur? Bütün yapılanlara karşın, yine de, çözüm bekleyen pek çok sosyal ekonomik sorun var.

Köln Derneği'nin 7. Genel Kurulu'nda alınan menşevik karar

FİDEF'e bağlı Köln Türkiyeli İşçiler Dayanışma Birliği'nin 8. Genel Kurulu'nda menşevik yönetim yenilgiye uğradı. Aynı derneğin bir önceki, 7. Genel Kurulu'nda ise *İşçinin Sesi*'ne karşı şu karar geçmişti:

"Aylardır İngiltere'den, R. Yürükoğlu adlı bir kişinin başını çektiği küçük bir gurupçuğun, başta TKP olmak üzere ilerici, yurtsever kişilere saldırısını izlemekteyiz. Türkiye işçi sınıfı ve ilerici güçlerin birliğe en fazla ihtiyaç duyduğu, burjuvazinin baskı ve terörünün arttığı bu dönemde, "sol" oportünist bataklığından yönelen bu saldırıyı Köln'deki işçiler ve onların ilerici örgütü olan "Köln Türkiye'li İşçiler Dayanışma Birliği" olarak şiddetle protesto ediyoruz.

"Şimdiye kadar işçi sınıfına yabancı tüm sapık akımlara karşı duran derneğimiz, bundan böyle de aynı anlayışa sıkı sıkıya bağlı kalacak, R. Yürükoğlu gibi sapıkların (!) içyüzünü tüm işçilere tanıtacaktır.

"Türkiye işçi sınıfının 60 yıllık partisine saldırmanın hesabının sorulacağına inancımız tamdır."

Kararda, *İşçinin Sesi*'nin, "başta TKP olmak üzere ilerici, yurtsever kişilere" saldırdığı öne sürülüyor. Bu kişiler arasında, başta Ecevit olmak üzere, o zamanların ilerici komutanı Evren de olsa gerek! Menşevikler bu kararla kimi kime karşı koruduklarını bir kez daha belgeliyorlar.

Kullanılan aşağılık dil bir yana, kararda Yürükoğlu yoldaşımızın içyüzünü tüm işçilere tanıtacakları söyleniyor. Oysa bunun uygulaması, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'nin ve tüm *İşçinin Sesi* yayınlarının ev ev dolaşılıp toplanması ve yasaklanması olmuştur. *İşçinin Sesi*'nin "içyüzü" Leninci olduğu için, menşevikler "tanıtmak" derken, yasaklamayı, gizlemeyi, toplamayı kastediyorlar.

Kararın son cümlesine katılmamak elde değildir. Türkiye işçi sınıfının 60 yıllık partisine saldırmanın hesabının sorulacağına bizim de inancımız tamdır. 7. Genel Kurul'unda bu kararı alan derneğin, 8. Genel Kurulu'ndaki değişiklik bu inancın bir kanıtı oldu. Şimdi Köln TİDB'de *İşçinin Sesi* de, *Atılım* da dağıtılıyor. Köln TİDB üyeleri ikisinin de "içyüzünü" artık tanıyorlar!

FİDEF'in tutarsızlıkları

Oportünistler eskiden 12 Mart'a faşist diyorlardı. Hatta, MC hükümetleri için "gerici-faşist karması hükümet" deyimi kullanıyordu. Örneğin FİDEF'in 1 Aralık 1979 tarihli çağrısının belgilerinden biri şuydu:

— Gerici-Faşist Demirel Hükümetine Karşı!

Ardından 12 Eylül darbesi oldu. Bunun hemen ardından çeşitli FİDEF dernekleri yayınladıkları bildiride faşist darbeden söz ettiler:

"Türkiyeli emekçiler, yurtsever ve demokratlar!

"Faşist darbeye karşı görev başına!

"Amerikan gizli servisleri, tekelci sermaye çevreleri ordunun başını tutan militarist klik eliyle 12 Eylül sabahı faşist darbeyi gerçekleştirdi.

"...

"Faşist darbeye karşı tüm yurtseverler görev başına!

"...

"Dortmund İşçi Derneği, Gergkamen İşçi Derneği, Grevlerle Dayanışma Komiteleri/Dortmund, Dortmund Kadınlar Çalışma Gurubu, Dortmund Gençlik Çalışma Gurubu."

Bunların hemen ardından faşist cunta, askerselliğe doğru geri çekildi!

Hamburg Türkiyeli İl ricil r Birliği kuruldu

8 Mart'ta yapılan kuruluş kongresiyle Hamburg Türkiyeli İlericiler Birliği kuruldu.

Kongre örgüt lokalinde yapıldı ve iş yapma kararlılığını yansıtan, çoşkulu bir havada geçti. Çok sayıda üye ve çeşitli yörelerden gelen yüzü aşkın konuğun katılımıyla yapılan kongre, HTİB'in önümüzdeki dönemde başarılı bir çalışma yürüteceğinin bir göstergesi oldu.

Menşevikler, el attıkları herşeyi olduğu gibi Avrupa'daki işçilerimizin yığın örgütlerini de yozlaştırdılar. CHP paralelinde birer dedikodu yuvasına dönüştürdüler, Türkiye Türklerindir yazılı çay bardakları, Ecevit resimleriyle doldurdular. Buna karşı işçiler arasında sosyalizm okulu olacak, sosyalist yığın örgütlerine istem güçlendi. HTİB bu istemi daha da güçlendirecektir.

HTİB'in kongresinde çok güzel kararlar alındı. Genel Politik Durum başlıklı kararda şöyle deniyor:

"Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı-devrimle çıkabil mek, derin ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla, gerici generaller eliyle 12 Eylül'de faşist bir darbe yaptı.

"...

"Ülkenin içine girdiği yeni dönem barışçıl, reformist bir dönem değildir. Finans-kapitalin bunalımı tersinden çözmeye çalışması, Türkiye gibi bir ülkede işçi sınıfını kırmaya yönelmesi anlamına gelir.

"Ekonomik bunalım sürüyor. Burjuvazinin çıkar birliği içinde hareket edemiyor olması sürüyor. Türkiye finanskapitali için yayılmanın yaşamsal bir sorun durumuna geldiği bir dönemde bölgemizde yer yer sıcak savaş sürmektedir. Halkımız faşizmin kara yüzünü kendi yaşamında, ilk elden tanıyor. Reformist düşlerin yıkılması, ordunun varlık nedeninin daha iyi anlaşılması devrimci bilinçlenme sürecini hızlandırıyor. Faşizme karşı tepkinin tabanı genişliyor. Bu olgular Türkiye'de devrimci durumun çok daha güçlü bir biçimde yeniden ortaya çıkmasının koşullarını hazırlıyor.

"...

"Nesnel güçle gelen nesnel güçle gider!

"Tanklarla gelen faşist cunta, halkın devrimiyle tarihin çöplüğüne atılacaktır!

"Faşizmi kahredeceğiz!

"Yaşasın anti-demokratik, Yaşasın anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci, anti-sömürgeci ileri demokratik halk devrimi!

"Yaşasın Marksizm-Leninizm!"

Ulusal Sorun'a ilişkin kararda ise şöyle denmektedir.

"HTİB Kürt ulusunun ayrılma hakkını kayıtsız şartsız benimser. Bugün faşist diktatörlük koşullarında; binlerce Kürt devrimci-demokratın zindanlara doldurulduğu, işkence tezgahlarına alındığı, Kürdistan şehirlerine giriş ve çıkışların yasaklandığı, kısaca Kürdistan'ın kan gölüne çevrilmek istendiği bir ortamda birliğimize somut görevler düşmektedir.

"Azgınlaşan Türk şovenizmine karşı savaşmalı, üyelerini enternasyonalist bir ruhla eğitmeliyiz.

"Kürt sorununda ayrılmayı değil, birleşmeyi; özgür birleşmeyi savunmalıyız. Çünkü ayrılma özgürlüğünün olmadığı yerde birleşme özgürlüğünden bahsedemeyiz.

"Lenin'in dediği gibi, "tüm ezilen ve eşitsiz ülkeler için ayrılma hakkı istiyorsak, bu ayrılmayı tercih ettimiz için değil, yalnızca, zora dayanan birleşmeden farklı olarak özgür, gönüllü, bir birleşmeden yana olduğumuz içindir. Tek neden budur.'

"Birliğimiz Kürt devrimci demokrat örgütlerle kardeşçe bağlarını güçlendirmelidir.

"Kahrolsun sömürgecilik!

"Yaşasın Kürt ulusunun ayrılma hakkı!"

8 Mart'ta toplanan HTİB kongresi, kadınlar gününe ilişkin olarak da şu kararı aldı:

"Kuruluş kongremizin böyle önemli günde toplanması kıvanç verici bir olaydır.

"Dünyanın hiçbir yerinde devrimci hareketler, toplumun o muazzam parçası olan emekçi kadın yığınlarını savaşa kazanmadan utkuya ulaşamamıştır, ulaşamaz.

"Kadınların katılımı olmadan devrim gerçekleşmez.

"Kadınların kurtuluşu komünizmledir.

"Birliğimiz kadın üye kazanmada özel çaba harcamalıdır. Bugün çoğu erkek devrimcilerde varlığını sürdüren gerici, burjuva anlayışlarla savaşmalı ve kadınların haklarını savunmalıdır.

"Bugünün önemi içinde Türkiye'de ileri demokratik halk devrimi savaşında, menşeviklerin hain kurşunlarıyla yaşamını yitiren genç filizimiz, yiğit yoldaşımız İNANÇ SEÇİÇ'i saygıyla anarız.

"Yaşasın 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü!

"İnanç yoldaş mücadelemizde yaşıyor!

"Faşizmi halk devrimiyle yıkacağız!"

MUHABİR GURUPLARI

istanbul

Görevlerimize dört elle sarılırsak yeni devrimci duruma hazır oluruz

Eşgüdüm Komitesi'nin bildirisinde, I. Konferans kararlarının uygulanışı üzerinde duruluyor. Kararları yaşama geçirmede, "bazı bölgeler geri kalmıştır" deniyor. Bu çok doğrudur ve nedeni o bölgelerin Leninci ideolojiyi iyi ve tam kavrayamamalarıdır. Bir partili, ideolojisini iyi bildiği zaman korkmaz, ürkmez, tersine atılgan, cesur, yürekli olur.

Yine EK bildirisinde, komünist partisi için disiplin her zaman kilit öneme sahiptir ama hele bugün ideolojik bilimsel temelle beslenen çelik disiplin varlığımızı sürdürebilmenin koşuludur, deniyor. Gerçekten de ideolojik birliğin olmadığı yerde disiplinden söz edilemez.

Tüm bunlarla bağlı olarak, ideolojik eğitimi yoğunlaştırmalıyız. EK bildirisinde sözü edilen eğitim el kitabı bu açıdan çok sevindiricidir. Partimizde bir örnek eğitim yapabilmemizi getirecektir.

EK bildirisinde, ülkemizdeki faşist diktatörlüğün devrimci durumu geçici olarak bastırdığı söyleniyor. Ama, faşist diktatörlüğün tüm uygulamalarının daha güçlü bir devrimci durum doğuracağı belirtiliyor. Gerçekten de ülkemiz daha güçlü bir devrimci duruma gebedir.

15-16 Haziran, Profilo, DGM direnişi, 1 Mayıslar 1968'lerden beri yaşanan devrimci durumun belirtileriydi. Devrimci durum giderek olgunlaşıyordu. Ücretler sabit kalırken, pahalılık, işsizlik sürekli artıyor yaşam giderek dayanılmaz oluyordu. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar eylemlere çıkıyorlardı. Tariş ayaklanması, Çorum, Fatsa savaşları, Tarsus vb. gelişmeleri hızlandırdı. Ne var ki, komünist hareketin merkezi olarak devrimci durumu göğüsleyememesi burjuvazinin geçici utkusuna yol açtı.

Tariş ayaklanması genel bir ayaklanmaya döndürülemedi. Bunda sosyal demokrasinin kuyruğuna takılıp giden oportünizmin büyük suçu vardır. Öte yandan yığınlarla bağlanamayan küçük burjuva devrimci hareketler de birçok eylemi söndürdüler. Oportünistler aşamalı grevlerle işçi sınıfını tüketirken, küçük burjuva devrimci hareketler de bilinçsiz, uygunsuz çıkışlarla enerji tükettiler. Böylece işçi sınıfı ve devrim hareketi geriledi. Bu arada ulusculuk proletarya ile Kürt ulusal hareketinin eylem birliğine büyük bir engel oluşturdu.

Oportünistler, faşizm tehlikesini MHP ile sınırlı gösteriyorlardı. 1979'da, bir hafta MHP ve ÜGD'ye karşı, antifaşist "eylem" yaptılar. Burjuvazinin tanıdığı sınırlar içinde eylemlerle faşist tehlikeyi gerileteceklerini, belki de yok edeceklerini sandılar. Sıkı yönetim'den, sosyal demokrat Ecevit'ten MHP'nin ÜGD'nin kapatılmasını istediler. "Eylem"leri fiyaskoyla sonuçlandı. Değerlendirmeleri de fiyaskoyla sonuçlandı. Faşizm MHP eliyle değil ordu eliyle geldi. Oportünistler bunu orduya hiç "yakıştıramadılar", hala da "yakıştıramıyorlar".

Oportünistler devrimci durumu görmek istemediler. Proletarya hegemonyası için savaşım vermediler. Yığınları aldatıcı sosyal demokrat görüşlerin iki yüzlülüğünü halka anlatmadılar, tam tersine onların kuyruğuna takıldılar. Legal parti hayaline kapıldılar. Faşist darbenin gelişinde oportünistlerin büyük suçu vardır. Dün İstiklâl Marşı'na, bayrağa ulusal değer diyerek burjuvazinin kuyruğuna takılanlar, bugün de "yurtsever ordu"larının paralelinde gidiyorlar. Kuyrukçuluk sırıtıyor, hem de artık arsızca sırıtıyor!

TKP Leninci kanadının saptamaları hep devrime işaret ediyordu. Leninci kanat, yığın çıkışlarını "dev 1 Mayıslar, genel grev, emekçi mahallelerinin, Kürt halkının, emekçi köylülerin ayaklanması, orduda isyan" düzeyine ulaştırmak gerektiğini belirtti. İşçi sınıfını ve halkı küçük burjuva yanlış görüşlerden kurtarıp savaşa hazırlamaya çalıştı. TKP'nin Leninci kanadı, doğru ideolojisiyle yığınlar arasında saygınlık kazandı ama nitelik olarak ne kadar üstün olsa da, belli bir niceliğe, örgütsel güce ulaşmadan ülkenin siyasal yaşamına yön veremezdi. Leninci kanat hızla güçlenirken faşist darbe oldu. Bugün de hareketimiz gelişmesini sürdürüyor.

Oportünistler faşist cuntaya "askersel cunta" demekten başka bir tutum almadılar. Bunun yanısıra şimdi, "idamlara karşı çıkalım" diyorlar. Dev-Yol "tek tip sendikaya hayır" "idamlara hayır" diyor. Halkın Kurtuluşu "faşist cuntaya karşı direnelim" demekten öteye gitmiyor. Dönemi ve görevleri doğru değerlendiren, ne yaptığını bilen ve gideceği yolu net gören yalnızca komünistlerdir.

Ülkemizin içine girdiği bu dönemde, finans-kapital bunalımı tersinden çözmeye çalışıyor. Ekonomik toplumsal bunalım sürüyor. Bu süreçte halk faşizmin yüzünü yavaş yavaş görüyor, ordunun kimin ordusu olduğunu anlıyor. Kısacası, cuntanın taktikleri, tutumları çelişkilerin sertleşmesine neden olacak ve bunun sonucunda yeniden, daha güçlü bir devrimci durum doğacaktır. Komünistler görevlerine dört elle sarılırlarsa, bu duruma hazır olurlar.

Oportünistler 12 Eylül'den beri kendilerinin gerçek Kemalist olduklarını kanıtlamak istiyorlar, cuntayı sahte Atatürkçülükle, suçluyorlar. Cuntaya, "faşist terör yuvalarını açığa çıkar" diyorlar. Avrupa'da "TKP'ye Özgürlük" sloganının yeniden çıkışı, hala yaşayan legal parti anlayışı hep gösteriyor ki bunlar artık burjuva reformizmi batağının en dibine çöktüler. Dün sosyal demokrasi kuyrukçuluğu yapanlar, bugün sosyal demokrasiyle birlikte faşist cunta kuyrukçuluğu yapıyorlar.

Komünistlerin amacı 11 Eylül'e dönmek değildir. İçinde bulunduğumuz gericilik döneminde, komünistler işçi sınıfımızın geçmişten ve bugünden ders çıkarmasına, doğacak yeni devrimci duruma güç ve enerji toplamasına

yardımcı oluyorlar. Geri çekilmeyi, güç toplamayı öğrenmeyen sınıf, yenmeyi de başaramaz.

İstanbul

Faşist cunta halkı bıktırdı

Bölgemizde "sol" bir hareket karakol baskını yapmaya çalıştı, ama eyleme geçemeden, yapılacak eylem ortaya çıkarıldı. Söz konusu "sol" hareket, ortama uygun tutum takınamadığından bir kişi yitirdi.

Karakol baskınına katılacaklardan birisi, telsizle konuşurken yakalanmış. Yakalanan bu kişiyi polisler karakola götürmüşler. Komiser, "bunun beynine bir kurşun sıkıp gebertmediniz mi" diye polislere çıkışmış. Komiserin böyle söylemesi üzerine, polisler yakalanan kişinin dışarı kaçmasına göz yummuşlar. Serbest bırakıldığını sanan kişi kaçmaya çalışınca her taraf sarılmış ve polisler bu kişiyi halkın gözü önünde öldüresiye dövdükten sonra, karnına 3 kurşun sıkıp, sürükleyerek karakola taşımışlar. Sabahleyin yakalanan kişinin cenazesini, ambulansa koyup, "öldü" diye götürmüşler.

Bu olaydan sonra çevrede çok sıkı güvenlik önlemleri alınıyor. Yoldan geçeni, kadın çocuk ihtiyar demeden didik didik arıyorlar. Halkı zulümlerinden bıktırdılar. Halk bunların yüzünü açıkça görüyor.

Bulunduğumuz bu dönemde devrimci ajitasyon-propaganda ile işçi ve emekçi halkı, halk devrimine kazanacağız. Bu yolda silahımız, kılavuzumuz gazetemiz *İşçinin Sesi*'dir.

Yaşasın Leninci TKP!
Yaşasın devrim!

İstanbul

Fabrikadaki hoşnutsuzluğu devrim hedefine bağlayalım

Yoldaşlar, İstanbul'da tekstil işkolunda bir fabrikadaki durumu aktarmak istiyoruz.

Fabrikada orlon üretimi yapılıyor. Toplam işçi sayısı 800'den fazla. İşçilerin çoğunluğunu kadın ve kız işçiler oluşturuyor.

Çalışma süresi 8,5 saat. İki vardiya çalışılıyor. Sabah 7 — öğleden sonra 3.30 ve 3.30 — akşam 11 vardiyaları var. Yemek paydosu 30 dakika. Yemekler iyi çıkmıyor. İşçilerin bir kısmı yemekhaneye gitmiyor, ekmek yiyor, bir kısmı da hiç yemiyor. Fabrikaya giriş ve çıkışlarda kart basma usulü var. Dolaplardan çıkışta, hırsızlık yapmış gibi herkesin üzeri aranıyor. Bunu yapan, fabrikada dolapçı denilen birisidir. Fabrikanın özel silahlı bekçileri var.

Fabrikadaki işçiler, Bakırköy DİSK-Tekstil'e bağlılar. İşçiler temsilcilerden memnun değiller, ilgisiz olduklarını söylüyorlar. Temsilcilerden biri postabaşı. Grevde oldukları sürede sendika para yardımı yapmamış, en kötüsü ilgilenmemiş. İşçilerin büyük bir çoğunluğu memleketlerine gitmişler ya da sigortasız işlerde çalışmışlar. Faşistler grevi kırmaya çalışmışlar. Grev boyunca çalışma sürdüren Emeğin Birliği olmuş.

Ücretler saat usulüdür. Greve çıkmadan evvel işçiler 3000 lira alıyorlardı ve iki ikramiyeleri vardı. Grevde istenen 7500 lira brüt ücret ve 4 ikramiye idi.

Oniki Eylül'den sonra ise her ayın 25'inde 3000 avans diye, her ayın 10'unda da 2000 aylık olarak veriliyor. Bunların dışında avans ödeme sözkonusu değil. 2 ikramiyeleri var. İkramiyelerden her biri 3500-4000 TL.

Grevden sonra her açıdan baskı fazlalaştı. Özellikle en göze batar olanı, ustaların ve postabaşıların küfürle, hakaretle, tehditle kurdukları yapıdır. Baskı ve sömürü açısından fabrikada durum şöyle:

— 15 dakika geç kalındığında 30 dakikalık ücret kesiliyor.

— 1 gün işe gitmediğinde grevden önce 300TL kesiliyordu, grevden sonra 500TL kesiliyor. İşçiler buna sıfır yapma adını takmışlar.

— Doktora çıkmak için izin alındığında, saate göre ücret kesiliyor. İlaç paralarının %50'si ücretten kesiliyor.

— Son dönemde fazla sayıda yeni işçi aldı. Eskilerin işi tehlikede.

— Yövmiyeli işçi çalıştırılıyor. Bu işçilerin sigortası yok. Grevden önce günlükleri 250TL idi. Kesin kaç kişi oldukları bilinmiyor.

— Fabrikanın üretim sürecinde temel yeri tutan bükümde, bir işçi, bir günde 540 kg. üretiyor. Piyasada ürün kilo başına 1000TL'ye satılıyor. 5 kilo parası işçiye aylık olarak veriliyor. Bu bölümde zorunlu mesailer de yoğun oluyor.

Kadın işçilerin durumu ise şöyle:

— Sözleşmede 42 gün doğumdan önce, 42 gün sonra ücretli izin olduğu halde, doğumdan önce doktorlar izine çıkarmıyor. Doğum anına kadar çalıştırılıyorlar.

— Nikah parası 1800TL.

— Süt parası 2000TL. Fabrikada kreş yok.

— İşten süreyi doldurmadan çıkanlara 6 yıldır hiç çalışmamış gibi işlem uygulanıyor. Sigorta, kıdem tazminatı yanıyor.

İşçiler şu anda bu uygulamalardan hoşnutsuzluklarını değişik biçimlerde gösteriyorlar, fakat yeni yapılacak olan toplu sözleşmeden umutlu gözüküyorlar. Deneyim, devrim hedefinin bu umutların önüne geçmesini kolaylaştıracaktır.

İstanbul

Eğitim el kitabı üstüne

TKP Leninci EK'nin 12 Eylül faşist darbe ve Konferans sonrası çalışmaları değerlendirilmesi toplantısında, ideolojik eğitimde önemli bir eğitim el kitabı hazırlanması gereğinden bahsediliyordu. Biz de bir eğitim el kitabında olması gereken konular nasıl hazırlanması gerektiği üzerine kendi düşüncelerimizi yazıyoruz.

Tüm kadroların ideolojik olarak yetişmesi gerekir. Bu en başta örgüt aracılığıyla ve kadronun kendi kendini yetiştirmesiyle olur. Kadroların yetişmesinde, eğitimlerine ışık tutması açısından eğitim el kitabının fonksiyonu çok büyüktür. Bir hareketin tüm görüşleri, düşünceleri, amaçları nelerdir, hangi ilkelere bağlıdır bunu kısa ve net olarak programında bulur. Zaten program tüm kadroların rehberidir. Takıldığı bir nokta varsa, ilk önce başvurması gereken yerin programı olması gerekir.

Eğitim el kitabı, kadrolara Marksist-Leninist ilkelerin verilmesinin nasıl olacağını yazacağına göre, o halde, el kitabı, sistematik olarak programın kapsadığı konuları sırayla ele almalı onu daha da genişletmelidir. Bu konuda referans olarak ustaların Türkçe yayınlanmış kitapları gösterilmeli, yayınlanmamış önemli kitap ve makaleleri ise İngilizce kitaplardan referans verilmelidir. Aynı konu üzerinde diğer siyasetlerin temel olarak neler söylediklerini yazmalı ve referans vermelidir.

Kitap, sonunda temel kavramları bir sözlük biçiminde açmalıdır. Özellikle yanılgılara neden olabilecek kavramları açmalıdır. Bir de kısaca dünya komünist hareketinin tarihi yazılırsa çok iyi olur.

Yaşasın yüce ideolojimiz, Marksizm-Leninizm!

İstanbul

Faşist cunta ideolojisini yeni bulmadı

Faşist cunta bugün halkımıza alçakça saldırılar yöneltiyor. Bunları iki ana güç sayesinde yapabilmektedir. Birincisi şiddet, ikincisi ise burjuvazinin ideolojisi, yani Atatürkçülüktür.

Faşist cunta bir yandan şiddetle halkımıza, devrimcilere, demokratlara saldırırken, öte yandan da emekçi yığınların gözlerini Atatürkçülük ideolojisi ile bağlamaya çalışıyor.

Finans-kapital ve onun bugünkü yönetimi olan faşist cunta ideolojisini yeni bulmadı. Bugünün hazırlıkları dünden vardı. Örnekleyelim: 29 Haziran 1979'da *Hürriyet* gazetesinde Hikmet Bil şöyle diyordu: "İşte bu açıklama Atatürkçülüğün en güzel ifadesidir. En veciz bir biçimde dile getirilişidir. Türk ordusunun Atatürkçü geleneğini sayın Evren gür sesiyle açıkça bir daha tüm dünyaya açıklamıştır.

"... Bilesiniz ki sonunda mutlaka Atatürkçülük galip gelecektir ve Türkiye sıkıntılar çekecek, kuyruklarda bekleşecek ama onuruna tekrar kavuşacaktır".

İşte faşizmin 1979'larda başlayan ideolojik hazırlıkları, yığınlara o günlerde gazetelerden böyle propaganda ediliyordu. Burjuvazi bunu yapacaktır: Her çeşit propaganda aracını bu konuda çalıştıracaktır. Ama aynı dönemde oportünistler de "antiemperyalist" "yurtsever" komutan, bugünkü faşist generaller çetesinin başı olan Evren'e övgüler düzüyor, alkış tutuyorlardı. Aynı günlerde, biz ne demişiz bir de ona bakalım: "Hiç kuşkumuz olmasın Türkiye'ye faşizm gelecekse bu yolla gelecektir. Yani 'büyük ulusal kahramanlık' yoluyla...

"... Evren'e '2. Atatürk' adını verenlerin, 'ulusal kahraman' ilan edenlerin amacı budur." (*İşçinin Sesi*, sayı 99, A. Antepli)

Zaman turnusol kağıdı gibi, öncü ile kuyrukçunun ayrımını en açık, en duru bir biçimde ortaya koyuyor. Yukarıdaki yorumun yaşam içinde doğruluğunun kanıtlanması, öncünün Leninizmi hiç kimseye, hiçbir ödün vermeden savunmasının ürünüdür.

"2. Atatürk" hazırlığını çok önceden yapan burjuvazi, bugün her alanda bu hazırlığın ürünlerini toplamaya çalışıyor. Bir habere göre Konya'da bulunan ikinci ordu kısa bir zaman sonra, Malatya'ya yerleştiriliyor. "Atatürkçü iktidarımız" Kürdistan'a yeni ordular gönderiyor. Oportünistlerin tanımı ile "varlığının gerçek nedeni yurdumuzu emperyalistlere karşı korumak" (*Atılım* Ağustos 1975) olan "ordumuz" yükselen Kürt ulusal hareketini, bastırabilmek, yeni katliamlara girişebilmek için Kürdistan'a yeni ordular gönderiyor. Bugün Diyarbakır'da bütün resmi daireler, binalar, alanlar Atatürk heykelleri, ışıklı Atatürk posterleri ile dolduruluyor. Burjuvazi Kürdistana şiddet aracı olan ordu ve onun tamamlayıcısı Atatürkçülük ile birlikte giriyor. Bu Atatürkçülüğün niteliğini somutta sergiliyor.

Kahrolsun faşist cunta!

Tankla gelen devrimle gidecektir!

Ankara

GİZLİ

K.K.K.

70. PİYADE TUGAY ... KOMUTANLIĞI DİYARBAKIR

29 Eylül 1980

H R K: 7130-86-80/649/315-4360

KONU: Şeyd SAİT'in ölüm yıldönümü Hk.

... KOMUTANLIĞI'NA

İLGİ: (a) 7. Kor. ve SYNT K.lığının 241300 C Eylül 1980 gün ve SYNT: 7300-98-80/İSTH sayılı emri.

(b) 7. Kor. ve SYNT.K.lığının 250800 C Eylül 1980 gün ve SYNT. HRK: 7130-116-80/sayılı emri.

(c) 16. Mknz. Tug. K. ve DİYARBAKIR ili SYNT. K. Yrd.lığının 26 Eylül 1980 günü ve İSTH: 7130-43-80/114 sayılı emri.

İlgi emirlerle istenilen hususlar aşağıya çıkartılmıştır.

1. 26 Eylül 1980 Şeyh SAİT ve 5 arkadaşının idam edilmesinin yıldönümüdür.

2. Alınan duyumlardan etkin bölücü grupların gerek legal kuruluşlarının, gerekse illegal örgütlerinin büyük ölçüde hareketsiz kalmasını, tarafından destek bulamamalarından, tabanın çekingenliğinde Şeyh SAİT halk isyanı ile başlayıp Dersim isyanları ile tarihde gelişme ve cumhuriyet devrinde vukuu bulan örnekleri nedeniyle, genelde silahlı kuvvetlerin kendilerine karşı şiddet kullanılmasından korkmalarından kaynaklandığı, nitekim harekatın başlangıç günlerinde yöre halkının askeri birliklere karşı gösterdiği sevgi tesahüründe bir ölçüde bu görüşün de payının bulunabileceği, bu nedenlerle bölücü gurupların yeniden faaliyetlerini ve şiddet eylemlerini başlatmaları, Türkiye'deki komünist ve terörist örgütlerin faaliyetlerini yaygınlaştırmaları ve başarı sağlama imkanlarıyla ilgili görülmekte olup kürtçü faaliyetlerin yeniden aşırı solun arkasına sığınabileceği ve etnik gurupları harekete geçirecek sloganların yerlerini büyük ölçüde marksist görünümlü sloganlara bırakabileceği hususunda dökümanter olmayan ve delil olarak kullanılmayacak duyumlar alınmıştır. Müteyakkız bulunulacak ve gerekli tedbirler alınacaktır.

Gereğini rica ederim.

DAĞITIM: ...

Gereği: ...

B Plânı ... Komutanı

GİZLİ

Halkımız silahını teslim etmedi

Halkımız silahını teslim etmedi. Burjuvazi bu durumdan çok tedirgin. Son günlerde, halkın elindeki silahları ele geçirmek için şöyle bir yol izleniyor: Silah kaçakçısı olduğu ya da silah sağladığı sanılan bütün kişilere teker teker işkence yapılıyor. İşkencede silah verilenlerin adları, adları olmazsa köyleri-evleri ya da işyerleri soruluyor.

Bölgemizde buna ilişkin yoğun baskı var. Beş köy halkı diken üstünde oturuyor. Geceleri jandarmanın gelip gelmediğini gözlemek için köylüler nöbet tutuyorlar. Bazı köylülerin bu soğukta bağdaki damlarına ya da başka köylerdeki akrabalarının yanına gittikleri söyleniyor. Çok kişiye işkence yapılmış. Cezaevinde yaklaşık 50 köylü bu yüzden yatıyor. İçeri alınıp dövülen köylülerin sayısı da 300 kadar. İşkence görenler arasında halkın çok sevdiği kişiler de var. Halkın geniş kesiminde derinden büyüyen öfke gözleniyor.

Bölgemizdeki militan işçi arkadaşlar, işçi yığınından kopmamayı, sarı sendika da olsa, orada örgütlenmeyi savunuyorlar. İşçilerde öfkeli ama soğukkanlı bir durgunluk var. Bu, hareketlenmeye giderek ısınacak, burjuvaziyi kavuracak ve zayıf halkayı zincirden koparacak bir durgunluk. Daha güçlü bir devrimci fırtına öncesi durgunluk!

İzmir